

Armáda spásy na Slovensku

UČENÍCKY PROGRAM

Rast do plnosti.

(J.Knoflíček)

*A on dal niektorých za apoštolov, niektorých za prorokov, niektorých za evanjelistov, niektorých za pastierov a za učiteľov na zdokonaľovanie svätých ku dielu služby, **na budovanie tela Kristovho, až by sme všetci dospeli v jednotu viery a plného poznania Syna Božieho, v dokonalého muža, k miere dospelosti plnosti Kristovej, aby sme viacej neboli neodspélými, zmietaní vlnami a sem a tam nosení každým vetrom učenia, závratníctvom ľudí, schytralosťou mámiť do bludu, ale hovoriac pravdu v láske rastime v Neho v každej veci, v Neho ktorý je hlavou, Kristus.***

(Efezským 4:11-15)

1. Úvod
2. Čo sa s nami stalo
3. Prečo to nefunguje
4. Duch svätý
5. Ovocie Ducha
6. Dary Ducha
7. Služba v cirkvi a svetu

AD1) ÚVOD

Ako kresťania se často pohybujeme od jedného mantinelu k druhému. Pritom sa nám často stáva, že se dostaneme až za hranicu nášeho „ihriska“. Teda dostávame sa mimo to, čo nás vyučuje Biblia, mimo príklady Ježiša Krista a vedenie Ducha svätého. Stáva se to vtedy, keď nerozoznáme pravdu o tom, čo sa s nami stalo, keď sme uverili. Najednej strane vnímame, že sme slobodní od hriechu, na druhej zase vidíme stále našu hriešnosť a neschopnosť sa vymaniť zo zlých vecí. Potom si dokážeme vymyslieť tie najdivokejšie zdôvodnenia, prečo tomu tak je. Niektoré rozvedieme do nových a falošných učení, ktoré sice zdôvodňujú „nejako“ našu neschopnosť, ale nedokážu nás doviesť do duchovnej dospelosti a plnosti Božej lásky v nás. Ak som sa teraz zmienil o Božej láske, uvediem ju ako ďalší príklad. Viem, že Božia láska je skrze Ducha svätého vyliata do našich srdiec, napriek tomu vidím, že lásku k druhým nemám. Naše kresťanstvo je potom iba v rovine teórie, sedenia na nedeltných Bohoslužbách, ale nežije v našich životoch každodenným životom. Stalo sa iba čítanou literou. Prázdny slovom. Pokrytectvom. Vo chvíli, keď si to začnem uvedomovať, dostávam sa pod tlak. Buď sa snažím z vlastných síl žiť kresťanský život a vidím, že zlyhávam, alebo sa iba spolieham na to, že láska, viera, pokoj, vernosť a ďalšie veci spadnú z neba a ja budem od tej chvíle jednať v dokonalej láske. Oboje je zlé. Oboje skôr alebo neskôr vedie ku zisteniu, že to tak nefunguje a k depresiám z tohoto zistenia, k odsudzovaniu sa a ku strate viery.

Skutky tela sú zrejmé, sú to cudzoložstvo, smilstvo, nečistota, bezuzdnosť, modloslužba, čarovanie, nepriateľstvo, svár, žiarlivosť, hnevy, súperenie, rozdelenie, sekty, závisť, vraždy, opilosť, hýrenie a podobné veci. To vám predpovedám, ako som už skôr povedal, že tí ktorí robia také veci, neobdržia dedične Božie kráľovstvo. (Galatským 5:19-21) Keď som tie slová čítal na začiatku svojej cesty kresťana, premýšľal som o nich nejako takto: „to predsa nemôže Pavel písať veriacim, tak predsa nemôžu jednať, to isto nie je napomínanie veriacich, ale slová k neveriacim“. Až neskôr som zistil, že skutočne Pavel píše tieto slová cirkvi. Keď sme začínali jazdiť na Slovensko, boli sme nadšení z rómskeho zboru v osade. Po tom, čo sme zbory prevzali, prvá moja cesta bola cesta do osady riešiť nenávisť a bitku medzi ľuďmi v osade. Medzi veriacimi v osade. A išlo tam až o život. Zasahovalo tam ozbrojené policajné komando a bolo tam dva dni. Od tej doby, čas od času sa to zopakuje a nič to miestny zbor. Ano Pavel to píše ľuďom do cirkvi. To nejjednoduchšie je hodiť to na diavla. Samozrejme, že zatým stoja démonické mocnosti, ale kresťania im dali priestor vo svojich životoch. Nielen dali, ale stále dávajú. Prečo? Pretože nepochopili, čo se stalo, keď uverili a nepochopili, ako môžu dosiahnuť plnosť v Kristu Ježišovi. Neveria tomu, že môžu žiť vo svätosti.

AD 2) ČO SA S NAMI STALO

Vo chvíli, keď sme uverili, že Ježiš je Boží Syn, že je to náš osobný spasiteľ, ktorý vzal na kríži na seba naše hriechy, keď sme ho vyznali ústami ako svojho Pána a dali mu svoj život, potom sme boli prenesení zo smrti do života.

On (Boh) nás vylvobodil z **právomoci temnoty a preniesol do kráľovstva Syna svojej lásky**, v ktorom máme skrze jeho krv vykúpenie, odpustenie hriechov. (Kološanom 1:13-14)

Inými slovami sa dá povedať, že nás preniesol z moci Satana do moci Ježiša, z moci hriechu do slobody. Vo verši 13 je napísané z právomoci temnoty (právomoci hriechu). Hriech už nad nami nekraľuje a satan nemá nad nami právomoc. Napriek tomu si môžeme pripadať, i keď sme už dlho vericimi, že tak tomu nie je. Naše životy sú plné hriechu, z ktorého se nemôžeme dostať, myslíme si, že temnota nad nami kraľuje. Nie. Nie je tomu tak, ale musíme vidieť, čo se stalo.

Ježiš o sebe hovorí ako o vínnom kmeni:

„Ja som ten pravý vinič a môj Otec je hospodár/vinár.... Ja som vinič a vy ste letorasty. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten nesie mnoho ovocia; lebo bezo mňa nemôžete činiť nič.“ (Ján 15. Kapitola)

Pavel potom píše toto: ... ak je koreň svätý, sú sväté i vetvy. Ak však boli niektoré vetvy vylomené a ty, planá oliva, si bola vštepená na ich miesto a stala si sa účastným koreňa i tuku olivy, nechváľ sa proti vetvám! a ak sa chváliš, nezabudni, že ty nenesieš koreň, ale koreň teba.

(Rimanom 11:16-18) Sú tu dva korene. Dva kmene. Jeden hriešny na smrť, druhý spravodlivý na život.

Prvý koreň z Adama:

Preto ako skrze jedného človeka vošiel do sveta hriech a skrze hriech smrť, tak sa rovnako smrť rozšírila na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili. (Rimanom 5:12)

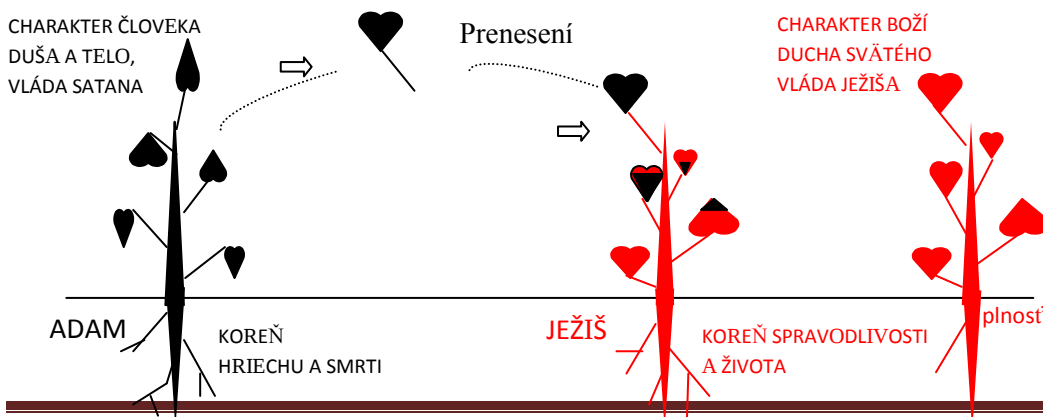
Druhý koreň:

Lebo ak pádom, prehrešením toho jedného kraľovala smrť skrze jedného, je o mnoho istejšie, že tí ktorí dostávajú hojnosť milosti a daru spravodlivosti, budú kraľovať v živote skrze toho jedného, Ježiša Krista.

(Rimanom 5:17)

A tak teda: „ako skrze previnenie jedného človeka prišlo na všetkých ľudí odsúdenie, tak i skrze spravodlivý čin jedného človeka prišlo na všetkých ľudí ospravedlnenie k životu.“ (Římanům 5:18)

My sme vyrástli na kmeni, ktorý vyrastá z koreňa hiechu a smrti (Adam). Potom sme boli odstrihnutí z tohoto kmeňa a vštepení (prenesení) na koreň spravodlivosti, na kmeň života (Ježiša). Boli sme vštepení, to neznamená, že sme boli ihneď premenení do podoby rovnakého kmeňa.

Obrázok to znázorňuje. Sme už oslobodení od smrti a moci hriechu. Sme prenesení pod inú právomoc. Satan na nás nemá právo, ale ešte so sebou nesíme starú prirodzenosť- starý charakter. Potrebujeme sa zbavovať-odkladať starého človeka a miesto neho prijímať Boží charakter. To sa deje skrze Ducha svätého v nás. Pavel to nazýva ovocím Ducha. Znamená to rásť do Božieho charakteru. Bez Ducha svätého nemôžeme dorásť, pretože to je ON v nás, čo rastie. Ovšem bez toho, abysme priložili „ruku k dielu“ to tiež nepôjde. Naša účasť je v každodennom rozhodovaní sa pre poslušnosť Duchu svätému, ktorý nás privádza do situácií, v ktorých si môžeme trénovať načítvanie a poslušnosť, skrze ktoré On môže rásť v nás. Poslušnosti sa musíme učiť. Nespadne nám sama od seba. Tak ako sa viera dá trénovať(učiť sa v nej chodiť), tak i poslušnosti sa musíme učiť. Nech je nám v tom príkladom náš Pán Ježiš Kristus, ktorý keď bol tu na zemi v tele, sa jej tiež musel učiť. V liste Židom v piatej kapitole je napísané: „Hoci to bol Syn, naučil sa poslušnosti z toho, čo vytrpel“. Ježiš neprišiel z neba naprogramovaný k poslušnosti, ale všetko tu na zemi musel prežiť/prejsť. Poprvé to musel prežiť a situácie a utrpenie ho vyučily poslušnosti. V rovnakej kapitole sa o tom píše: „On vo dňoch svojho pozemského života s hlasným krikom a slzami obetoval modlitby a úpenlivé prosby tomu, ktorý bol mocný ho zachrániť zo smrti, a bol vypočutý pre svoju bohabojnosť“ Dvanásťročný Ježiš bol poslušný rodičom a postupne sa stával múdrejším a dokonca milším Bohu. (Lukáš 2:51-52) Nebol múdry a milý hneď, ale stal sa ním počas života a rástol v tom. Učil sa. Pripravoval se. Bol pripravovaný. O čo viac to musíme robiť my. Pavel nás vyzýva rásť do plnosti.

Prečítaj si tieto verše a napiš, čo podľa teba znamenajú:

1. Matúš 13:23

2. Filipänom 1:9-11

3. Na diskusiu:

a) Čo je myslené úrodou, ktorá nesie úžitok v Markovi 4:8-9

b) Diskutujte o tom, aké veľké ovocie nesiete (koľko násobok) a či je možné prejsť z tridsaťnásobku.... na šesdesiatnásoboka stonásobok. Či sa máme o to usilovať, alebo je niekomu dané donášať iba desaťnásobok, niekomu päťdesiatnásobok apod. Čo si o tom myslíte?

AD 3) PREČO TO NEFUNGUJE

POZNÁMKY

V predchádzajúcich častiach sme si už na túto otázku vlastne odpovedali. Ide predovšetkým o to, že často očakávame zmeny okamžite a bez námahy. Alebo bez nejakého ťažšieho rozhodnutia a obete.

Bezo zmien -nerastieme

Rast

a) Nemáme poznanie (Pr 19:2, 2Pe1:5-6, Pr 17:27, Pr 1:29).
Jan

a) Duch svätý nás uvádza do všetkej pravdy (1.Kor 8:3, Jan 16:13, 14:26).

b) Nedôvera v Božie slovo
- neposlušnosť, nevera
(Marek 16:11-14, Lukáš 8:12)

b) Dôvera a poslušnosť Božiemu slovu

c) Nevládame našim pudom, emóciám a vôľi. Oni vládnu nám.
- Máme vysoké nároky na svoje okolie (ľudí, ale nielen na nich)
- Nedokážeme dodržiavať svoje slová.
Svoje názory meníme, tak ako nám to vyhovuje (a s tým i ľudí, vieru, ...).
Nedá sa na nás spoľahnúť a tiež i my nikomu nedôverujeme.
- nedokáže mať úctu k iným, vážiť si ich a preukazovať láskavosť, stojí nás to príliš.
- pre svoje sebecko, pre svoju nevernosť, vysoké nároky na ľudí, nie sme schopní byť tými, ktorí sú dobrotiví.
- Nedokážeme čakať, nedokážeme sa dlhodobo venovať jednej veci, nevzdávať to, keď to nejde. Chceme a očakávame od Boha všetko hneď.
- To všetko nám potom neprináša ani pokoj ani radosť, naopak miesto lásky prežívame depresie a snažíme sa nájsť všade vinníka nášho stavu. Hľadáme ho u ľudí a nakoniec skončíme pri obviňovaní Boha.
Vymenuj, prečo sa to tebe nedarí:

c) Podriaďujeme sami seba pod moc Ducha – rast ovocia Ducha

AD 4) DUCH SVÄTÝ

O Duchu svätom, je samostatné vyučovanie. (Božia Trojica) Tu si len potrebujeme pripomenúť základné veci:

1. *Duch svätý je Boh. Je to tretia osoba Božej Trojice.*
2. *Je rovnocenný vo svojej moci a sláve s Otcom a Synom.*
3. *Bol nám poslaný, ako rovnocenný zástupca za Ježiša, ktorý je po pravici Božej.*
4. *Bez jeho prítomnosti v živote kresťana, sa stáva takýto život ťažkým, nemožným dosiahnuť na plnosť Božej lásky v nás, život sa dostáva do zákonníctva.*
5. *Prišiel, aby:*
nás vyučil všetkému,
nám pripomenul, čo povedal Ježiš (čo sme čítali v Písme),
nás potešil,
nás posilnil,
nás povzbudil,
nás doviedol do plnosti lásky Kristovej (dorástlo jeho ovocie v nás)
nám dal duchovné dary (prejavy)
nás viedol od víťazstva k víťazstvu,
aby nás vzkriesil k životu.
6. *Skrze Ducha svätého Boh prebýva v nás a my v ňom.*
7. *Skrze neho máme konat všetko („...nie mocou, ani silou, ale mojím Duchom..“)*

Prijal jsi (bol si pokrstený) Ducha svätého do svojho života?
(Pokiaľ nie, budeme sa teraz modliť, aby zostúpil Duch svätý do tvojho života.)

AD 5) OVOCIE DUCHA

Vo svojom živote som mal možnosť stretnúť niekoľko umelcov. Hudobníkov, spevákov, hercov i maliarov. Mnohí z nich mali obrovský talent. Nie však všetci z nich i napriek tomuto talentu dosiahli úspech. Mali síce obrovský dar od Boha, ale to bolo všetko. Samotný dar nestačil. Tí, ktorí uspeli a dnes sú známymi umelcami, zistili, že potrebujú mimo svojho daru rozvíjať mnoho iných schopností, aby mohli svoj dar plne využiť.

Ako príklad uvediem spevákov. Spevákom došlo, že im hlas nestačí a potrebujú poznať noty, aby mohli spievať z nôt, ďalej školiť svoj hlas, aby ho mohli využiť naplno. Naučiť sa pohybovať a vystupovať na javisku, možno i tancovať... Mnohí sa po niekoľkých rokoch spievania rozhodli začať študovať konzervatórium. Tí dnes zbierajú ovocie svojej snahy. Mohli by povedať, že rozvinuli na maximum svoj dar, ktorý im bol daný. Napriek tomu stále na sebe pracujú a zdokonaľujú sa.

Ak sme uverili, tak sme dostali jeden z najväčších darov, aký človek môže dostať. Dar Ducha svätého. Boh se rozhodol dať sám seba človeku. Vložiť ho do jeho vnútra. Vložil ho, aby naplnil svoje zaslúbenie, že nás dovedie do podoby svojho syna Ježiša Krista. Niekedy si myslíme, že obdržaním Ducha svätého sa okamžite zmeníme. Budeme okamžite milovať ľudí a dokonca i svojich nepriateľov, prestaneme klamať, podvádzať,

budeme trpezliví a dokážeme sa ovládať. Po čase zistíme, že sa nič takého nestalo, alebo len na chvíľu. S týmto poznaním prichádza často i sklamanie zo vzťahu s Bohom. Očakávali sme, že sa zmeníme ako mávnutím kúzelnéj paličky.

Boh nás chce premeniť do podoby (charakteru) Ježiša, ale robí to z nášeho vnútra.

Duch svätý začal s našou premenou a apoštol Pavel to prirovnáva k rastu ovocia. Je to proces.

Dostali jsme všetko, čo potrebujeme ku zbožnému životu, ale musí v nás mnoho z tých vecí a charakterových vlastností dorásť. To chce čas a spoluprácu s Duchom svätým. Musí v nás zomrieť naša sila a túžba po tom, zvládnuť všetko vlastnou silou a rozumom. Potrebujeme sa naučiť dávať priestor Duchu svätému. To všetko nás Duch vyučuje skrze najrôznejšie situácie, skrze stretnutia s ľuďmi, ktorí sú nám príjemní, ale častejšie nepríjemní, aby sme sa mohli vyučiť trpezlivosti, sebaovládaniu, miernosti, láskavosti, dobrotivosti a vernosti. To všetko patrí do charakteru Ježiša Krista. Musíme to všetko prežiť - prejsť, aby sa v nás začaly uskutočňovať zmeny. Aby sa naše ja menšilo a mohol dostať priestor Duch svätý.

Možno si často uvedomuješ, ako si na tom zle. Potom ale ver, že je to najlepšia cesta k tomu, ako dať priestor pre prácu Ducha svätého v tvojom živote.

O ovoci Ducha čítame v Liste Galatským v piatej kapitole v 22 a 23 verši: „Ovocím Ducha je však láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, sebaovládanie.“ Často zostaneme stáť pri láske, radošti a pokoji. Prosíme, aby láska, radosť a pokoj prišli do našich životov a boli viac a viac rozpoznané. Pritom si neuvedomujeme, že ich rast v našich životoch závisí tiež na raste ostatného ovocia – trpezlivosti, láskavosti, dobrote, vernosti, miernosti, sebaovládaniu. Rast týchto vlastností nám prináša taktiež pokoj, radosť a dohromady tvoria plnosť lásky (1. Korinským 13:4-7).

Neprosme preto o to, čo už máme, ale nechajme to v nás rásť. Zamerajme sa na to a urobme/vymedzme preto priestor v našom živote.

Podme sa na tieto vlastnosti pozrieť. Slová apoštola Petra ma inšpirovali k tomu, aby sme začali odzadu a postupne nechávali rásť jedno ovocie za druhým (2Petrova 1:4-10) Verím, že to je vedenie Ducha a prajem nám všetkým Božiu premenu vo všetkých oblastiach tak, aby sa mohol v našich životoch zrkadliť verný obraz Ježiša Krista.

I. SEBAOVLÁDANIE (ZDRŽANLIVOSŤ)

Ovocím Ducha je teda láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť - krotkosť, sebaovládanie. (Galatským 5:22)

Sebaovládanie hovorí jasne o tom, kto ma má ovládať.

Sám seba ovládam.

Bez sebaovládania nie sme schopní nikomu preukazovať lásku. Ovládanie sa (byť zdržanlivý B21 i SLB) je prvotným stavebným kameňom pri budovaní vzťahu lásky.

Nemôžeme za niekým prísť údajne s láskou a pritom sa nedokázať ovládať. Nebyť zdržanliví. Nejde to ani v osobnom živote. Nejde to ani v službe Pánovi. Prečo? Takmer každý deň sa stretávam práve s kresťanmi, ktorí nedokážu ovládať svoje emócie, svoje pudy, svoju vôľu. Výsledkom sú neustále roztržky a hádky, boje, život v hriechu. Potom prestanú chodiť do cirkvi, pretože sa hanbia. Modlia sa za lásku, niektorí dokonca už všetko položili. Vz dali to. Pritom by stačilo zvládať- ovládnuť svoje emócie na začiatku konfliktu. Stačilo by byť zdržanlivý, keď mi niekto povie, čo se mi nepáči, alebo čo ma uráža a zraňuje. Keď ohovára mňa, moje deti apod.

Zkusme si to sami teraz vyskúšať:

Čo sa v tebe odohráva a ako reaguješ na:

(Piš skutočnosť, nie ako by to malo byť, potrebuješ poznať pravdu. Povedz: „Duchu svätý ukáž mi pravdu o mojej situácii“.)

Keď niekto uráža a nadáva tvojím deťom?

Keď niekto ponižuje tvojho manžela, manželku?

Keď na úrade nedostaneš dávku, pre ktorú si si prišiel/prišla?

Keď ti niekto nedá to, o čo ho prosíš?

Keď si susedia kúpia niečo, čo nemáš a ty si si to tak isto priala/prial ?

Keď máš naďalej problém s ovládaním sa:

Nejde iba o útoky na nás. Koľko ľudí by neodišlo z cirkvi, keby sme boli zdržanliví a v určitej chvíli mlčali, ovládli svoj hnev a slová.

Koľko zranených ľudí by v cirkvách ubudlo, keby sme sa zdržali komentárov k ich službe, k ich životom, k ich rodinám. Často, miesto toho aby sme sa začali modliť, hovoríme, hneváme sa a zlorečíme.

Koľko manželstiev miesto rozvodu, by bolo šťastnejších.

To je výsledok našej neschopnosti ovládať sami seba, neschopnosti byť zdržanliví.

Máme dokonca tú drzosť, že našu neschopnosť ovládnuť naše emócie, pudy a vôľu zvedieme na vedenie Duchom.

Duch svätý nás najskôr zo všetkého chce viesť k tomu, aby sme boli slobodní. To neznamena, že si budeme robiť a prejavovať sa ako chceme. Ako sa chce našej duši, emóciám a pudom.

Naopak. Sloboda spočíva v tom, že ich dokážeme vedome a cielene ovládať. Zadržat ich, keď by mali škodiť ľuďom, nám a Božiemu kráľovstvu. Cielene ich podriaďovať nám. Pokiaľ hovorím o ovoci Ducha svätého v nás, potom je to vedomé podriadenie pod Ducha v nás. Pod moc Krista. To nás robí slobodnými. Potom nás už neovládajú emócie a pudy, ale mi sami ich dokážeme vedome zkrotiť. Nie je nič

zlého na emóciách a pudoch, pokiaľ sú pod kontrolou ducha. Pokiaľ nám nevládnú. Sú to práve emócie a pudy, ktoré najčastejšie používa diabol na to aby nás zvedol. Skrze ne nás najčastejšie ničí, zvädza, trápi a uvádza do otroctva. Pokiaľ v nás vyrastie ovocie sebaovládania, potom sme mu vytrhli z rúk mocnú zbraň, ktorou nás mohol ovládať. S tým prichádza do nášho života i sloboda.

Ako môže v nás vyrásť ovocie sebeovládania?

- *Je to ovocie Ducha svätého. To znamená, že musím prijať do svojho života Ducha svätého. Pokiaľ som uveril v Ježiša Krista a úprimne som ho učinil Pánom svojho života (dávam ti svoj život, Ježiš), potom potrebujem pozvať do svojho života i Ducha svätého. (Príď Duchu svätý a staň sa mojou súčasťou, buď súčasťou mňa samotného a veď ma.) Duch svätý je osoba. Osoba Božej Trojice. Skrze neho potom, v nás prebýva Boh. (Ján 14:16-17,26).*
- *Duch svätý uvádza do pravdy (Ján 16:13). Potrebuješ uvidieť pravdu. Vidieť ako si ovládný a zotročovaný svojimi emóciami a pudmi, svojou dušou namiesto, aby si ovládal ty ich. Ak nad nimi nebude vládnuť Duch spoločne s tebou, rád sa vlády ujme diabol.*
- *Ak poznáš pravdu, volaj k Ježišovi o pomoc. Povedz Duchu sätému, aby ti pomohol sa zmeniť v tejto oblasti. On ti bude vždy pripomínať v týchto situáciách, že máš prikázať v Mene Ježiš svojim emóciám a pudom, aby sa podriadili (Duchu) a nepanovali nad tebou.*

- *Keď sa ráno modlíš, podriaďuj svoje emócie, pudy, vôľu pod moc Ducha svätého. Prikáž im, aby po celý deň boli podriadené a nepreberali vládu nad tebou.*

Modlime sa teraz spoločne v skupinkách jeden za druhého. Vyznávajme teraz jeden pred druhým svoj nedostatok (hriech) v sebaovládaní a modlime sa za zmenu, ochotu nechať rásť v tejto oblasti moc Ducha svätého v nás. Podľa toho, ako si to sám o sebe poznal a napísal. Prikazujme svojej duši, aby sa podriadila pod moc Ducha svätého.

*Niekedy uvidíš výsledky hneď. Inokedy to bude trvať aj týždne a mesiace, ale vytrvaj. Kým sa ovocie ukáže, musí byť najskôr puk, kvet.....
Duch svätý ťa bude privádzať do situácií, v ktorých môžeš zisťovať, ako ďaleko už toto ovocie v tebe dozrelo.*

2. MIERNOSŤ/KROTKOSŤ

POZNÁMKY

Ovocím Ducha je teda láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť - krotkosť, sebaovládanie. (Galatským 5:22)

Miernosť-krotkosť. Byť mierny. Čo to slovo vlastne znamená? Asi si význam skôr spájame so slovom pokoj (mier-mierny), ale nesúvisia spolu. Keby áno, tak by Pavel v 22. verši nepísal o pokoji a ďalej o miernosti- krotkosti.

Kde použijavme toto slovo: mierne podnebie, mierny svah, mierny kopec, mierna námaha, mierne dohováranie, mierna povaha, mierny/krotký človek, alebo krotký kôň. Krotký kôň nekladie vysoké nároky na svojho jazdca ani na ošetrovateľa. Na krotkom koni môžu jazdiť aj ťažko postihnutí ľudia. Začiatočníci. Krotký kôň nezhodí svojho jazdca. Nedávno sme posadili na takéhoto koňa i nášho päťročného vnuka, ktorý vlastne prvý krát sedel na koni (na veľkom a dospelom) a prešiel sa s ním. Nikto z nás ho nemusel držať, pretože kôň bol krotký. Čím menej je kôň krotký, tým väčšie nároky kladie na jazdca a na svoje okolie. Tak je to i s človekom. Človek, ktorý nie je krotký/mierny potrebuje vedľa seba ľudí, ktorí sú silnejší ako on. Veľmi silné a zrelé osobnosti. Slabšiu osobnosť dokáže "prevalcovať". Vedľa takéhoto človeka je život v neustálom nebezpečí, plný zvrátov a obáv z toho, čo takýto človek urobí. Naopak je to u krotkého, mierneho človeka. Vedľa mierneho/krotkého človeka sa dobre žije, dobre slúži. Vzťahy s ním nie sú náročné. Dokáže ovládať svoje emócie, pudy, vôľu. Nie sú to vzťahy, pri ktorých by sme museli náhle zdolávať strmé skaly, alebo vzápätí prekonávať hlboké priepasti. Náročnosť spolužitia je mierne hore, mierne dole. Vedľa takého človeka sa môžeme cítiť bezpečne, s istotou ísť vedľa neho ďalej. Nemusíme sa obávať veľkých zvrátov.

Miernosť prichádza počas zvládania a zrenia nášho sebaovládania. Samotná zdržanlivosť a sebaovládanie však pre miernosť nestačia, i keď sa bez nich nezaobídeme.

Aby ľudia mohli vedľa nás ísť, mať s nami vzťah, potrebujeme byť voči nim nenároční. Nepožadovať od nich dokonalosť. Veľmi často se stáva, že na druhých máme vyššie nároky, než ich máme sami na seba, alebo na členov svojej rodiny. Potrebujeme mať „mierny prah náročnosti“ voči iným. Pritom môžeme s nimi stále kráčať a oni si to ani neuvedomia. Mám na mysli tak vzťahy, ako aj službu.

Miernosť nám umožňuje prijímať človeka takého, akým je. Bez podmienok.

Miernosť ako ovocie Ducha nás a ľudí okolo zveľbuje (Žalm 18:36), dokáže zastaviť veľké hriechy (Kazateľ 10:4). Miernosť je potrebná pri napomínaní (Galatským 6:1) a je dôležitá pre vzájomné znášanie sa v láske (Efezsským 4:2).

Niekedy sme veľmi nároční sami na seba a tak sa stále len odsudzujeme. I seba musíme prijímať taký, aký sme.

Miernosť je skôr spojená s nízkou mierou. S vedomím, že i ja som len nedokonalý a hriešny človek, ktorý stojí len vďaka Božej milosti. Potrebujeme sa naučiť rozlišovať správnu mieru, zodpovedajúcu chybujúcemu človeku a okolnostiam, v ktorých sa nachádza (ale tiež i my). A to tak v službe, doma pri výchove, v práci. Všade, kde sa momentálne pohybujeme. Potrebujeme vedieť a mať v sebe prežité, že naša miernosť má viesť ostatných (a tiež nás) k ich zveľbeniu a nie k ich odsúdeniu. Bez miernosti, sa nedokážeme podriaďovať jeden druhému (Efezsským 5:21).

Podme ešte kúsok hlbšie:

Kto pohŕda svojim bližným, hreší, ... (Príslovie 14:21) Aby rástlo ovocie miernosti, musí Boh jednať s našou pýchou. Inak povedané, ovocie miernosti je obraz víťazstva nad

našou pýchou. Nakoľko rastie miernosť, natoľko sa umenšuje naša pýcha. Je to tiež dlhodobý proces, pretože v tejto oblasti ľahko podliehame nastraženým pastiam od zlého. Vždy nás nachytá na to, ako sme v niečom lepší než druhí. Môžeme byť na to pyšní. A tak sa na druhých začneme dívať zvrchu. Nie je to iba o službe, schopnostiach, obdarovaní, ale napríklad o deťoch, ako prosperujú v škole na rozdiel od detí mojich súrodencov, ako skvele sa chovajú na rozdiel od detí pastora apod.

O Mojžišovi je napísané, že bol najtišším človekom na svete. To neznamena, že nerozprával, ale znamená to, že bol mierny, pokorný. Miernosť nás uvádza do pokorného života. Dokážeme sa modliť: „Bože nech som pokorný. Bože stvor mi pokorné srdce“ a podobne, ale neuvedomujeme si, že opäť to Boh neurobí tým, že nám zošle z neba balíček pokory, ale začne nás vkladať do situácií, v ktorých si uvedomíme svoju pýchu. (Duch svätý nás usvedčí z pyšného jednania. Bez neho by naša pýcha bránila takémuto poznaniu. Pyšný nemože bez Božieho usvedčenia poznať, že je pyšný.) Skrze tieto situácie, ktoré se mnohokrát zdajú trápením, môže rásť ovocie miernosti. Pokora.

Ako nechať rásť ovocie Ducha miernosti v našom živote?

1. Musím si uvedomiť, že všetko čo mám, nie je zo mňa, ale z milosti Božej (inteligencia, ktorá mi umožnila vyštudovať, usilovnosť, ktorá mi umožnila robiť kariéru, zručnosť, ktorá ma živí a ktorú mnohí obdivujú, štedrosť, múdrosť, poslušnosť a pokojný život mojich detí atď., ale i tvoja svätosť, služba, chápanie Slova, tvoja viera, duchovné dary i rast je len z Božej milosti). 1.Korinským 4:7, Jakub 1:17, Filipským 2:13.

Napiš si sem všetko, čím si myslíš, že ťa Boh obdaroval nad iných ľudí. Aké máš schopnosti, v čom si lepší než iní:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ďakuj mu za to. Vyznaj potom ako hriech, že si sa tým povyšoval nad iných. Že si o sebe zmyšľal vďaka tomu príliš vysoko.

Požiadaj Ducha svätého, aby ťa naučil používať schopnosti a dary, ktoré ti dal tak, aby si ich nedával na obdiv, ale mohol nimi slúžiť skryto a účinne.

2. Potrebujeme skrze Ducha svätého uvidieť pravdivý stav: Aká je miera tvojho súdu bratov, sestier a ostatných ľudí okolo teba (nezabudni, že akou mierou súdiš, takou mierou budeš súdený). Vysoká miera svedčí o tom, že si seba ceníš príliš vysoko, čo vedie k pýche.

Požiadaj Ducha svätého, aby ťa usvedčil z takého jednania. Konkrétne ohľadom situácií a ľudí. Napiš si to, z čoho ťa usvedčí. Neboj sa, píšeš to iba pre seba.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Vyznaj to ako hriech (konkrétne veci, ktoré si napísal/a), požiadaj o odpustenie. Požiadaj Ducha svätého, aby ťa vždy hneď napomenul, keď tak budeš jednať a dal ti silu opustiť také jednanie. Praktická rada: Keď ti to Duch svätý

pripomenie, môžeš v Mene Ježiš prikázať svojej mysli a duši, aby sa nezaoberala posudzovaním a súdmi. Začni žehnať a zaoberať sa niečím iným napríklad čítaním Písma, chválou apod.

3. *Potrebuješ prežiť, čo znamená Pavlove: "napomínam vás skrze tichosť a miernosť - krotkosť Kristovu" (2.Kor.10:1). Nebyť tejto Kristovej miernosti, nikto z nás by neprežil spasenie. Požiadať Ducha svätého, aby ti dal poznať a hlavne prežiť, čo znamená "miernosť Kristova".*

Napíš si sem príklady, kedy si mal vysoké požiadavky/nároky na ľudí okolo seba, ktoré ťa potom viedli k ich súdeniu:

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Požiadať Ducha svätého (tiež ho to nechaj robiť), aby ťa usvedčoval z toho, keď budeš stavať latku "správnosti" a posudzovania príliš vysoko. Tak voči druhým, ako tiež voči sebe. Urob pokánie.

Keď sa ráno modlíš, prikáž svojej mysli, aby po celý deň zmýšľala o ľuďoch v Duchu miernosti. Rob to dlhodobo.

Pamätaj, že vždy keď budeš mať na ľudí vyššie nároky, než sú schopní naplniť, môžeš ich doviest pod prekliatie zákona tým, že ich budeš nútiť, aby ich naplnili z ľudskej sily. Ľudia (veriaci) rastú okolo teba milosťou Božou a skrze jednanie Ducha svätého. TO PLATÍ I PRE TEBA A TVOJ POHLAD NA TEBA!

K diskusii:

Prosím, diskutujte v skupinkách túto otázku:

Ako môže sebaovládanie urýchliť rast miernosti v mojom živote a viesť k pokore?

Potom se zdieľajte s ostatnými skupinkami, na čo ste v diskusii prišli.

3. VERNOSŤ

Ovocím Ducha je tak láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť/krotkosť, sebaovládanie. (Galatským 5:22)

Než začneme ďalšiu lekciu, budeme chvíľku spoločne uvažovať o tom, čo sa zmenilo, alebo na čom sme začali v našich životoch pracovať vo vzťahu sebaovládania a miernosti/krotkosti. Napíšme si odpovede na dve otázky:

1. V akej oblasti života som začal "trénovať" svoje sebaovládanie a miernosť?

A ako?

2. Ako sa vám v tom darí?

Môžete sa zdieľať s druhými?

Musíme si uvedomiť, že pokiaľ nepracujem a neuskutočňujem vo svojom živote zmenu svojho charakteru na Boží, potom nemá cenu ani vyučovanie. Potrebujeme to čo sa učíme prežívať vo svojom živote. Jednou z vecí, ktorá to dokazuje je i to, že o tom čo sa učím, premýšľam a hovorím s Duchom Svätým (s Bohom, s Kristom) a objavujem skrze to i nové poznanie.

Je niečo ďalšie, čo ti Boh zjavil ohľadom ovocia Ducha?

Chceš sa s nami o to podeliť?

Cvičenie:

Kde nájdeme v popise lásky z I.Korinským 13:4-6 sebaovládanie (zdržanlivosť) a kde miernosť (krotkosť):

Sebaovládanie.....
.....
.....

Miernosť.....
.....
.....

POZNÁMKY

Prečítajme si, na čo sme prišli.

Teraz môžeme pokračovať vo vyučovaní.

Vernosť.

Verná láska. Aká by to bola láska, keby nestála na vernosti. Verný je Boh. To je zaznamenané v mnohých veršoch Písma.

Vybral som tri: "On je Boh verný a nie je v ňom nepravosti, je spravodlivý a priamy". (De 31:4)

"Nezachvátilo vás iné púšenie než ľudské, ale Boh je verný, On nedopusť pokúšať vás nad možnosť, ale s púšením spôsobí aj vyslobodenie, aby ste ho mohli znieť." (I.Korinským 10:13)

"A sám Boh pokoja nech vás skrz na skrz posväť a pri príchode nášho Pána Ježiša Krista nech zachová vášho neporušeného ducha, dušu a telo bez úhony. Verný je Ten, ktorý vás povoláva, On to učiní." (I.Tesalonickým 5:23-24)

Vybral som ich preto, aby sme si uvedomili Božiu vernosť k nám ľuďom. Vernosť Ježiša Krista. Boh vždy splní svoj sľub. To, čo zaslúbil, to dodrží a to sa stane. Napriek tomu, že ľudia neustále zradzovali a zradzujú Boha, On zostal verný svojmu zaslúbeniu a poslal Syna na zem a následne na kríž. Napriek tomu, že si ľudia stále chceli robiť a robia veci po svojom a bez Boha, On zostal verný a poslal na zem Ducha svätého. Napriek tomu, že je naše srdce zlé, On nám chce dať srdce nové. Nie z kameňa, ale mäsité - Božie, verné.

"Ak aj sme neverní, On zostáva verný, pretože nemôže zaprieť sám seba." (II.Timoteova 2:13)

Na diskusiu v skupinkách:

Podel'te sa o vlastné skúsenosti s vernosťou Božou vo vašich životoch (napíš si, na čo ste ešte v diskusii prišli):

.....
.....
.....
.....
.....
.....

V čom spočíva vernosť? V stálosti. V pevnosti. V dodržaní slova a sľubov. Pokiaľ je človek v niečom verný, je v tom na neho spolaľnutie. Pokiaľ o niekom hovorím, ako o vernom priateľovi, znamená to, že sa na neho môžem spolaľnúť.

Nie raz som bol svedkom rozhovorov, kedy jeden brat hovoril áno a vzápätí, keď prišiel niekto ďalší, hovoril o rovnakej veci nie. Toto nie je vernosť. Toto nie je spolaľlivosť.

Pri takom človeku sa môžem spoľahnúť iba na jediné, že sa na neho spoľahnúť nemôžem.

Alebo ako dokážeme prekrúcať svoje slová, keď vidíme, že poslucháčom sa veľmi nepáčia, alebo s nimi nesúhlasia. Sme ako vlajka na veži, ktorá ukazuje, kadiaľ fúka vietor. O takýchto ľuďoch sa hovorievalo: kam vietor, tam plášť. Myslím si, že s vernosťou má mnoho z nás značné problémy. Pokiaľ nedokážeme byť verní, nedá sa na nás spoľahnúť. Aká je to láska, keď sa nemôžem na toho, kto mi hovorí že ma miluje, spoľahnúť. Naša nevernosť, ubera vierohodnosť všetkému čo hovoríme. Každému nášmu slovu. Skúsme hovoriť a zvestovať ľuďom Božie kráľovstvo, evanjelium o Ježišovi Kristovi, keď o mne vedia, že na moje slová sa nemôžu spoľahnúť. Uveria mojím slovám?

Vernosť nás sceľuje. Robí nás vierohodnými. Spoľahlivými. Dôveryhodnými. Vernosť nám pomáha byť tými, ktorí slovo nielen počujú, ale rovnako ho plnia.

Vernosť k druhým.

Naša vernosť "nehodí ľudí cez palubu", keď sa nám to hodí. Vernosť ich sprevádza aj v ťažkostiach, neodvracia sa od nich, keď majú z hanby kabát a sú vlečení bahnom.

Nepresadá si, keď všetci kričia a hádzajú špinu, ale zostávajú pevne za človekom stát.

Takýto človek vie, že nás najde za svojim chrbtom, keď sa bude potrebovať oprieť. Budeme tam, neuhneme, pretože sme verní. Naša vernosť pomáha ľuďom znovu sa postaviť na nohy a ísť ďalej za Kristom.

Na vernosť sa dá spoľahnúť, ako na Božie slovo. Vernosť nie je schopná zaprieť semú seba. Zaprieť kým sme, zaprieť komu patríme, zaprieť to, o čo sa opierame a na čom (na kom) stojí náš život. Vernosť nie je schopná zaprieť Krista. Vernosť činí z nášho áno - áno a z nášho nie - nie.

Uveď príklady zo svojho života:

Poznáš ľudí, na ktorých sa môžeš spoľahnúť. Sú verní v tom, čo ti povedali, sľúbili.

Stoja za tebou, keď sa ti nedarí a všetci sú proti tebe? Napíš si ich mená:

Napíš mená tých, ktorí to isté môžu povedať o tebe:

Čo s našou nevernosťou? S neverným srdcom? Boh nám chce stvoriť Duchom Svätým nové srdce. Ako Boh tvorí nové srdce? Vyberie naše staré a vloží tam nové? Nie. Vieme, že sa nejedná o orgán v tele, ale o našu podstatu, o nášho vnútorného človeka. Je to súhrn charakteru, svedomia apod. Obrazne sa dá povedať, že nám Boh odstráni staré, skornatené, kamenné srdce (charakter, svedomie...) Dá nám nové mäsité. V praxi to znamená, že Duch svätý začne jednať s našim charakterom. Začne meniť nášho vnútorného človeka. Duch svätý nás začne vychovávať a viesť do vernosti. Krok za

krokom. Začne napríklad tým, že nám ukáže náš neverný a obojaký obraz. Tiež do nás vloží túžbu po zmene. Začneme s jeho pomocou stáť na svojom slove, aj keby sme mali byť oškodení. Zistíme, že sa musíme dopredu uistiť, či môžeme splniť to čo sľúbime, na čo dáme svoje slovo. Krok za krokom sme vyučovaní vernosti a náš vnútorný človek sa stáva vernejším a vernejším, pevnejším a vierohodnejším. Naše srdce dostáva novú podobu. Z neverného srdca sa stáva srdce verné.

- *Duchu svätý ukáž mi môj obraz. Ukáž mi aké neverné je moje srdce.*

- *Odpusť hriech môjho neverného srdca a vlož do mňa túžbu po vernosti.*
- *Veď ma prosím, každý deň a usvedčuj ma, keď začnem jednať neverne. Prosím , podrž ma a posilni v takých chvíľach, aby som mohol zostať verným a verne jednať.*

Potrebujeme neustále mať nad sebou kontrolu Ducha Svätého. Potrebujeme sa Mu podvoliť a radovať sa z toho, keď nás usvedčuje. Nerobí to preto, aby nás zrazil, ponížil, ale aby sme mohli rásť do podoby Ježiša Krista a do plnosti Jeho lásky. A to je predsa na radosť. Mnohým stačí, keď im to Duch svätý pripomína, iní naviac musia pridať i sebaovládanie.

4. DOBOROTA

Ovocím Ducha je potom láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, sebaovládanie. (Galatským 5:22)

Pokiaľ by sme mohli sebaovládanie, miernosť a vernosť nazvať základnými stavebnými kameňmi lásky, potom dobrota je chuťou lásky. Často túžime po láske druhých, pretože potrebujeme zakúšať niečie dobré srdce. Dobrotu voči nám. Pokiaľ ochutnáme Božiu dobrotu, potom nechceme nič iného, budeme chcieť zostať pri tom plnom Božom "stole" dobrých vecí.

Hľadáme, čo Písmo hovorí o Božej доброте (napíš si odkazy a verše):

.....
.....
.....
.....
.....
.....

*Dobrota neznamena, že som dobrý, skvelý, super, výnimočný, jedinečný, dokonalý. To je iba Boh, ale Boh nás chce doviesť do podoby Ježiša, aby sme odrážali jeho dobrotu do tohto sveta. **Dobrota je prejav dobrých skutkov. Láska, aby bola láskou, obsahuje tieto dobré skutky. Dobrota je materiálom pre stavbu vzťahov.***

"Lebo Boh tak miluje (láska) svet, že dal (skutok) svojho jediného Syna, aby každý kto verí v neho, nezahynul (dobrý k ľuďom), ale mal život večný (dobrý k ľuďom)." Boh v Synovi učinil dobrý skutok pre ľudí a tak zjavil- prejavil svoju lásku k ľuďom (Efezským 2). Obeť Ježiša Krista je zjavením Božej dobroty.

"...a nevieš, že Božia dobrota ťa vedie ku pokániam?" (Rimanom 2:4) Boh vo svojej доброте dal Syna, aby priviedol hriešnikov, zlých a nevďačných ľudí k sebe, aby zmenil ich údel v dobrý, aby premenil tvrdé a skornatené srdce v čisté a plné života. Božia dobrota privádza človeka do Božieho kráľovstva.

- a) *Rozpamätaj sa a napíš (zdieľaj sa) s podobným dobrým skutkom lásky v tvojom okolí, zbore, ktorý niekto prejavil. Popíš ho rovnako:*

.....
.....(láska).....
.....
.....(skutok lásky).....
.....
.....
(v čom je skutok dobrý, podľa čoho sa dá rozpoznať, že bol dopredu pripravený Bohom)

- b) *Aký bol tvoj dobrý skutok, dopredu pripravený Bohom pre teba. Popíš to rovnako ako u predchádzajúceho popisu.*

.....
.....
.....
.....
.....

Plnosť lásky Kristovej v nás sa zavuje skrze naše jednanie. Boh sám dopredu pripravil

Verím, že až budeme stáť tvárou v tvár, budeme vydávať počet z toho, či naše skutky boli dobré, pripravené Bohom, alebo iba tie naše. Či sme voňali Božou voňou, voňou Kristovou k životu, alebo miesto dobroty sme boli octom a pieskom medzi zubami. Potrebujeme si uvedomiť, že dobrota je ovocím Ducha svätého - je to Božie jednanie, preto sa jedná o Božiu dobrotu v nás, teda aj o jeho skutky skrze nás a v nás.

Dobrota je túžba v našom vnútri robiť dobre Bohu i ľuďom. Napriek tomu Pavel píše v liste Rimanom 7:18-25 (prečítaj si verše a napíš ako tomu rozumieš) :

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Sami o sebe nie sme schopní konať skutočné a rýdzie dobré skutky. Naše sú vždy ovplyvnené našim sebeckým, našimi emóciami napriek tomu, že môžu na prvý pohľad vypadať dobre, sú úplne zlé, pretože vychádzajú zo zlého základu. Sebeckého JA.

Pravdaže je tu východisko. Čítaj verše (list Rimanom 8:5, 8:9 a II.Petrov list 1:3) a napíš ako to súvisí s tvou dobrotou:

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Už sa nemôžeš vyhovárať na svoje sebecké ja, na Adama. Už si na inom kmeni. Nie si už na hriešnom kmeni, ale na kmeni života. Sme vštepení do Ježia Krista a všetko sme dostali k tomu, aby sme mohli žiť pobožný život. Máme Ducha svätého.

Čím viac v našich životoch rastie ovocie sebaovládania, miernosti a vernosti, tým viac sa umenšuje naše ja a dávame priestor pre vôľu Božiu. A to preto, aby sme boli schopní vidieť, počuť a predovšetkým vykonať a žiť dobré skutky, ktoré pre nás Boh pripravil. A o to viac sme pripravení byť nástrojom Božej lásky v nás.

- *Ježišu, odpusť mi, že som sa viac snažil presadiť seba a robiť svoje skutky, že som sa chcel ľubiť ľuďom a nehladal som u teba, že čo mám robiť*
- *Prosím Otče, aby som mohol vchádzať do tebou pripravených dobrých skutkov. Prosím o to, aby som žiaden z nich neminul. Prosím, zavri dvere tak, aby som ich neotvoril, pokiaľ budem chcieť robiť veci zo seba a otváraj mi tie, do ktorých chceš aby som vošiel.*
- *Duchu svätý, prosím, ved' ma po tvojich cestách, po miestach a do situácií, v ktorých sa má zjaviť skrze mňa Božia dobrota. Buď ten, kto ma bude upozorňovať a uvádzať do pravdy ohľadom mojich skutkov. Kto ma bude napomínať a povzbudzovať, keď budem v tejto oblasti upadať. Ako ti v bežnom živote pomôže sebaovládanie v konaní dobrých skutkov pripravených Bohom:*

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Ako ti v tom pomôže krotkosť/miernosť

.....
.....
.....
.....

Ako ti v tom pomôže vernosť

.....
.....
.....
.....

Na diskusiu:

Ako poznávaš, že toto je pripravené pre teba Bohom?

Napíš si, na čo ste prišli v diskusii.

5. LÁSKAVOSŤ

Ovocím Ducha je potom láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, sebaovládanie. (Galatským 5:22)

Keď som dobrotu prirovnal k chuti lásky, tak láskavosť môžem prirovnať k vôni. Je ako vôňa kvetov, ktorá na kilometre ďaleko láka včely, aby si brali z ich ponúkaného požehnanie.

K veriacim, pri ktorých rastie ovocie láskavosti, sú priťahovaní ľudia. Iba tak. Je im príjemné byť s niekým, kto je k nim a k okoliu láskavý.

Prečo?

Napíš si mená tých, o ktorých si myslíš, že jednájú láskavo a napíš dvoma tromi slovami ako sa to u nich prejavuje:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Láskavosť nie je vyjadrená úlisnými slovami, jemným slovíčkarením, pochlebovaním, ako si niektorí myslia a jednájú, ale ušľachtilou náklonnosťou a úctou k druhým.

Napíš, ako na teba pôsobí, keď vieš, že si ťa niekto váži len preto, že si. Nie preto, čo vieš, čo dokážeš apod. Čo to v tebe dokáže urobiť? K čomu ťa to vedie?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Láskavosť je prejavom priazne voči niekomu. Ľudia si vedľa láskavých ľudí pripadajú lepší, vzácnejší, dôležitejší, ale predovšetkým sa vracia mnohým ľuďom ich dôstojnosť. Zvlášť, keď je k nám láskavý niekto, kto má autoritu, kto je osobnosťou. Nič však nemôže nahradiť priazeň - láskavosť Božiu voči nám. Jeho milosrdenstvo.

Napíš si ako je Boh láskavý k tebe. Najdi si verše o jeho láskavosti v Písme a vypíš si ich.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Boh tým, že nám preukázal svoju dobrotu v obetovaní Syna za NÁS, za MŇA, voči NÁM, MNE preukázal svoju láskavosť, svoje milosrdenstvo. Svoju láskavosť k nám preukazuje vo svojom konkrétnom požehnaní každému z nás v Kristu. Jeho láskavosť nám vrátila dôstojnosť a postavenie Božích detí. Boh nám, vo svojej láskavosti udelil milosť.

Láskavé srdce, môžeme nazvať srdcom milosrdným. Láskavosť je tá, ktorá nepočíta zlo (odpúšťa, nepočíta krivdy), nehľadá svoj prospech, nie je domýšľavá a nevychvaľuje sa.

Napiš, ako ty môžeš preukázať svoju láskavosť ľuďom okolo teba, buď konkrétny.

Premýšľajte a diskutujte v skupinke o tom, čo vám najviac bráni byť láskavými voči súrodencom v zbere a ľuďom okolo vás doma, v práci apod.
Hovorte o konkrétnych veciach. Napište si ich.

Jednou z našich veľkých prekážok sú naše predsudky o ľuďoch. Teda dopredu urobené súdy v našom myslení. „Ten je taký a taký, nikdy sa nezmení.“ „Pozor tá z tej rodiny, ktorá proti nám bojuje, mohla by....“ „Od nich sú všetci zlí a nemajú nás radi.“ „Všetci úradníci sú proti nám.“ Apod.

Aké sú tvoje predsudky, napíš si ich, aby si s nimi mohol jednat:

- *Ježišu, prosím, jednaj s mojim srdcom, s mojimi predsudkami, ktoré mi bránia mať v úcte svojich bratov a sestry. Vyznávam ti svoje zlé postoje voči nim a prosím ťa o odpustenie.*
- *Duchu svätý vyuč ma a daj rásť láskavosti v mojom živote.*
- *Stráž moje srdce, myslenie a ústa, aby som mohl vidieť, myslieť a hovoriť s ľuďmi s úctou a láskavým postojom. Aby som tak mohol vidieť a jednať aj so sebou samým.*

6. TRPEZLIVOSŤ

Ovocím Ducha je tak láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, sebaovládanie. (Galatským 5:22)

Boh je láska a vlastnosťou lásky je i to, že je trpezlivá. Preto Duch svätý v nás necháva vyrásť i trpezlivosť. Bez trpezlivosti by sme nemohli milovať ľudí okolo seba, bez trpezlivosti by sme nemohli milovať ani samých seba. Tak, ako je dôkazom viery skutok viery, jedným z dôkazov lásky k niekomu je i trpezlivosť s ním. Akékoľvek ovocie, ktoré by v nás doposiaľ vyrástlo, stráca zmysel, keby sme neboli dostatočne trpezliví. Trpezlivosť je ovocím, ktoré potrebujeme pri raste každého predchádzajúceho ovocia Ducha.

Diskutujte v skupinkách o tom, ako by dopadlo ovocie Ducha vo vás bez trpezlivosti. Uvedte príklady, s ktorými ste sa stretli – vaša netrpezlivosť a netrpezlivosť iných s vami (potom si zapíšte, na čo ste prišli/k akému uzáveru ste prišli):

Ovocie na stromoch vyrastie do svojej veľkosti, ale ešte nie je na jedenie. Musí sa nechať dozrieť. Niekedy sa dokonca ovocie na jeseň zozbiera a nechá sa niekde odležať, aby ešte dozrelo, než bude vhodné na jedenie a bude dávať radosť z chuti. Trpezlivosť je dozrievaním nie len nášho ovocia, ale tiež iných.

Premýšľaj a napíš si, ktoré ovocie Ducha nie je u teba ešte dostatočne zrelé:

Máš so sebou dostatok trpezlivosti, aby mohlo dozrieť?

Aj tvoji súrodenci sa nachádzajú v rovnakej situácii. Necháš im čas, aby ich ovocie tiež dozrelo? To znamená, že ich nebudeš súdiť, keď sa nedokážu ovládať, keď nie sú dostatočne krotkí, keď nie vždy sú verní, moc nechutnajú a nevoňajú po láske. Dáš im čas, aby to všetko v nich mohlo dozrieť? A v tebe tiež. Dáš ho i sebe?

Uved' si konkrétne príklady ľudí, ktorým potrebuješ dať čas, namiesto toho aby si ich súdil:

Začni sa podobne dívať aj na ostatných.

Trpezlivosť je dôležitá k tomu, aby sme došli do cieľa. Do Božieho kráľovstva. Skončiť pred cieľom, znamená nedôjsť a byť netrpezlivý. Nezískať cenu víťaza. Trpezlivosť prináša víťazstvo.

Je lepší koniec nejakej veci/jednania než jeho začiatok, Trpezlivosť je lepšia než povýšenosť/vysokomyseľnosť/ (Kazateľ 7:8)

... aby ste nezleniveli, ale napodobňovali tých, ktorí sú skrze vieru a trpezlivosť dedičmi zaslúbení. (Židom 6:12)

Čím ďalej tým viac som premožený Božou trpezlivosťou so mnou samotným, ale i s nami, jeho deťmi. Keď vidí, ako sa k sebe správame, ako premýšľame, ako zrádzame, ako sme netrpezliví, naše odsudzovanie sa navzájom i samých seba. Koľko zlých vecí ešte musíme odložiť z našich životov. Boh to vidí a trpezlivo čaká, napriek tomu, že mnohokrát sa nenecháme poučiť a robíme tie isté chyby. Zaobchádza s nami s trpezlivosťou, ktorá nás má priviesť do Božieho kráľovstva.

A trpezlivosť nášho Pána považujte za záchranu... (2 Petrova 3:15)

Naša trpezlivosť by mala vychádzať z Ducha svätého. Mala by teda byť rovnaká ako Božia. Napriek tomu nie je, je obmedzená. Naše „odtiaľ, potiaľ“ to presne vystihuje. Napriek tomu by v nás mala rásť Božia trpezlivosť, ako ovocie Ducha svätého. Jednou z vecí prečo nerastie, je naša obmedzenosť. Naša trpezlivosť je niekedy obmedzená našimi financiami. Často je trpezlivosť spojená s neustálou finančnou, materiálnou pomocou.

Ak vidím, že sa prostriedky stenšujú, stenšuje sa i moja trpezlivosť. Inokedy je obmedzená naším časom. Byť trpezlivý, často prináša časovú obeť. A čas je pre nás dôležitý. Všetko môžeme znovu získať, ale čas nie. Chceme vidieť výsledok, dávame si termín. Ľudia nám dávajú termín. Ďalším obmedzením našej trpezlivosti je tlak z okolia. To je názor našich blízkych, spolupracovníkov, rodiny, cirkvi. Dokonca to boli kresťania, ktorí presadzovali zákon trikrát a dost. To znamenalo, že keby bol niekto trestaný tretí krát, tak dostane doživotie. Keby Boh rovnaké pravidlo použil na ich hriešnosť, potom ...? Ďalším dôležitým obmedzením je únava. Z vlastnej skúsenosti viem, že keď som unavený, netrpezlivosť je jedným z prvých príznakov. Tým úplne prvým je moja nevládnosť. Keď je človek unavený, potom ľahko stráca trpezlivosť s druhými. Príčinou únavy môže byť i dlhé čakanie na zmenu u ľudí, situácií apod. Táto únava pochádza zo straty nádeje na zmenu. To prináša nepokoj, stratu radosti a môže sa preniesť až v nenávisť voči danej osobe alebo situácii.

Nie je iná možnosť, než sa ponoriť do modlitieb, chvál a ďakovania Pánovi. Pred tým sa človek musí nechať oddeliť od sveta a ľudí, tráviť čas sám pred Pánom. Naša trpezlivosť pochádza z Ducha svätého. Iba ním môže byť posilnená a obnovená. Iba jeho prítomnosť v nás nám dáva silu byť trpezlivými.

Skúsme si pomenovať naše obmedzenia, ktoré obmedzujú i našu trpezlivosť:

Trpezlivosť ide nad tieto naše obmedzenia. Ak obmedzenia poznám, tak s nimi môžem jednať.

*Moja trpezlivosť môže existovať i bez mojich finančných prostriedkov, i bez časového obmedzenia, bez tlaku z okolia. Všetky tieto hranice si nastavujeme sami. **Trpezlivosť nemá hraníc, inak prestáva byť trpezlivosťou.***

Napíš si tie obmedzenia, ktoré si si nastavil sám, buď veľmi konkrétny (modli sa za to, aby ti ich Duch svätý ukázal):

Diskutujte v skupinkách o tom, aké obmedzenia ste našli vo svojom živote a ako s nimi budete jednať. Zapište si, na čo ste prišli (verím, že vás povede Duch svätý a dá vám radu, ako jednať):

Zdieľajte sa s tým s ostatnými skupinkami a dopíšte si to, čo iné im povedal Duch svätý. Môžeme sa navzájom dopĺňovať. Duch svätý to robí tak, že niekomu dá to a inému ono a keď to dajú dokopy, vznikne obraz.

Vďaka Bohu, že jeho trpezlivosť nemá limit. Asi by som sa nikdy nedostal do Božieho kráľovstva. Asi by som nikdy nedošiel tam, kde som teraz.

Ovocie Božej trpezlivosti vo mne prináša ľuďom nádej, že to s nimi neskončím skôr, než sa začnú prejavovať zmeny. Vďaka trpezlivosti môžem činiť učeníkov.

Vyzývame vás bratia, napomínajte neukáznených/neriadnych, potešujte/posmeľujte malomyseľných, ujímajte sa slabých, majte trpezlivosť so všetkými. (1. Tesalonickým 5:14)

Vďaka trpezlivosti sa Božia láska v mojom živote stáva deň za dňom skutočnejšou a plnšou.

Vďaka Duchu svätý za to, že skrze teba môže vo mne rásť trpezlivosť. Dávam ti priestor a nechcem ho ničím obmedzovať.

7. POKOJ

POZNÁMKY

*Ovocím Ducha je tak láska, radosť, **pokoj**, trpezlivosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, sebaovládanie. (Galatským 5:22)*

Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam, nie ako dáva svet, ja vám dávam. Nech sa vaše srdce nestrahuje a nech sa neľaká. (Ján 14:27)

*Ježiš nám nezanecháva nejaký svetský pokoj po práci, kedy si s nohami na stole dávame kávu a snívame o všetkom možnom i nemožnom. Jeho pokoj prináša odpočinutie od strachu a obáv. Jeho pokoj prináša istotu. Istotou je naše ospravedlnenie: **"Keď sme teda boli ospravedlnení z viery, máme pokoj s Bohom, skrze nášho Pána Ježiša Krista. (Rimanom 5:1)***

Prosím, napíš, ako konkrétne si vo svojom živote predstavuješ, že máš pokoj s Bohom:

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Ospravedlnenie od hriechu prináša pokoj. Kým máme čo schovávať, kým skrývame svoje hriechy, svoje zlé myšlienky, sme neustále pod tlakom, ktorý prináša nepokoj. Potrebujeme sa pred Bohom otvoriť a vyniesť všetko na jeho svetlo. Všetko. Vyznať tieto skryté hriechy a nepravosti, požiadať o odpustenie a odvrátiť sa od nich. Odvrátenie sa od hriechov súvisí s rastom ovocia Ducha v nás. On nám ukazuje skryté pravdy o nás. Vynáša na povrch to, čo sa nám podarilo tak skryť, že to zostalo skryté i pred nami samotnými. Potom je na nás, aby sme sa opäť vrátili do jeho pokoja vyznaním a opustením týchto vecí. Duch svätý nás dostáva do situácií, ktoré nám ukazujú pravdu. Keď potom jednáme, náš pokoj sa stále viac prehlbuje a silnie. Je trvácnejší a trvácnejší.

"Lebo chlapec se nám narodil, syn je nám daný, na jeho pleciach spočinulo panstvo. Dal mu meno Predivný radca, mocný Boh, Otec Večnosti, Knieža pokoja. (Izaiáš 9:5)

Neodporujú si tieto verše s výrokom Ježiša Krista:

Matúš 10:34 „Nemyslite si, že som prišiel dať na zem pokoj; neprišiel som dať pokoj, ale meč.

Napíš, čo si o tom myslíš. Ak si neodporujú, tak prečo?

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

.....

.....

.....

Jedno z mien Ježiša Krista je Knieža pokoja. V ňom sa "spravodlivosť a pokoj pobožkajú" (Žalm 85).

Kristus prináša pokoj všetkým, ktorí ho príjmu ako svojho Spasiteľa, ktorí načúvajú jeho slovám a plnia ich. Od tých, ktorí sa však od neho odvracajú, sa jeho pokoj tiež odvráti. "Nemyslite si, že som prišiel uviesť na zem pokoj, neprišiel som uviesť pokoj, ale meč (Matúš 10:34).

„Do ktoréhokoľvek domu vojdete, povedzte najprv: Pokoj tomuto domu!. A bude-li tam syn pokoja (ten, ktorý hľadá pokoj), váš pokoj na ňom spočinie: ak nie navráti sa k vám.“ (Lukáš 10:5-6)

Diskutujete o tom, kto je ten syn pokoja (ten, ktorý hľadá pokoj). Zkúste ho popísať.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Našou úlohou je prinášať a žehnať pokojom, ktorý máme skrze Ježiša Krista v sebe. Nie je na nás rozlišovať, kto je ho hoden, kto nie. Máme usilovať o to, aby sme boli so všetkými v pokoji, pokiaľ je to možné. Ak to tak bude, je na Pokoji samotnom a na tých, ktorí ho buď vyhľadávajú a túžia po ňom, alebo nie.

Ak máme v sebe pokoj, môžeme chodiť vo spravodlivosti a túto spravodlivosť tiež prinášať do situácií. Pokoj vypôsobený našim ospravedlnením, našou istotou, že sme dedičmi Božieho kráľovstva, nám dáva smelosť a odvahu jednať spravodlivo. Tam, kde je pokoj, nie je strach. Ak máme tento pokoj v sebe a rastie v nás, tak sme schopní pre Pána vstupovať a jednať v situáciách, do ktorých by sme nikdy kvôli strachu nevstúpili a nejednali s nimi.

Vzpomeň si na situácie, kedy prišiel do tvojho života pokoj. Vieš, čo sa stalo pred tým, než prišiel? Napíš si to:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Zažil si niekedy takú situáciu, že si sa bál preto, že by vyšiel najavo tvoj hriech a preto si nejednal tak, ako by si mal, a ako to po tebe chcel Duch svätý?

Niekedy pokojom ospravedlňujeme svoj hriech. Hovoríme: „Ja mám v tom pokoj.“ Pritom žijeme v hriechu. Pocit môže byť vyvolaný sfalšovanou chuťou hriechu. Ten sľubuje byť sladký ako med a tým vyvoláva falošný pocit pokoja, ale potom zhorkne a začne obviňovať.

*Pokoj skutočne nie je posedenie pri čaji s dobrou knihou, **ale je to pokoj vo vzťahu s Bohom, ktorý sa potom prenáša skrze nás do situácií, v ktorých sa nachádzame a na cesty, ktorými chodíme. Je to tiež krok k duchovnému boju v mene Ježiša Krista.***

Ako si predstavuješ takýto krok k duchovnému boju skrze pokoj Ježiša Krista:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ak v nás prebýva plnosť pokoja Ježiša Krista, sme ochotní a schopní preň obetovať všetko, vrátane života. Ak tomu tak nie je, tak už len predstava smrti, nemoci, straty niečoho na čom, alebo na kom nám záleží, v nás naháňa hrôzu a prichádzame o svoj nedokonalý pokoj. Sme tým vydieraní a trápení tým zlým.

Merítkom pokoja nie je náš pocit, ale istota spasenia. Istota odpustenia a vymazania našich hriechov. Istota, že patríme Kristovi. Istota, že sa nachádzame v jeho vôli.

Prítomnosť Ducha svätého v nás je prítomnosťou pokoja Ježiša Krista. Nakoľko sa mu poddávame, natoľko sa zväčšuje i jeho pokoj v nás.

- *Predstupuj pred Ježiša so všetkým, čo ti Duch svätý ukazuje, že je hriechom v tvojom živote. Vyznávaj to a žiadaj o odpustenie. On je verný a spravodlivý, odpúšťa ti a očisťuje ťa od každej nepravosti. (Ján 1)*
- *Odpusť sám sebe. Keď ti Boh odpustil (a on ti odpustil), je hriech, keď si ty sám nedokážeš odpustiť. Nie si predsa viac ako Boh!*
- *Pros Ducha svätého, aby si mohol prežiť toto odpustenie a to, že si v Kristu spravodlivým. Potrebuješ to mať zjavené-prežité z Ducha.*
- *Sme dedičmi požehnania a máme žehnať ľuďom. Teda i sebe. Žehnaj nie len ľuďom, ale i svojmu duchu, duši, myslí a telu Kristovým pokojom. Prináša to spravodlivosť a pokoj do tvojho života i tela.*

Ovocím Ducha je tak láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, sebaovládanie. (Galatským 5:22)

"Radujte se v Pánovi vždycky, znovu hovorím: radujte se!" (Filipským 4:4)

Diskutujte v skupinke – je napísané, že sa máme radovať vždy, alebo že se máme radovať v Pánovi? Na čo je v tomto verši kladený väčší dôraz a prečo? Čo myslíte:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

To sú slová apoštola Pavla. Máme sa radovať. Radovať sa v Pánovi. Byť v jeho radosti. Nejde o to, sa za každú cenu smiať a predstierať, že sa radujem, ale prežívať radosť z Božej prítomnosti v našom živote. Radosť, o ktorej tu Pavol hovorí, môže prichádzať len a len s prítomnosťou Pána (Ducha svätého). Povedali sme si, že Duch svätý sa nekrája a nedáva sa nám po kúskoch, ale je to osoba a tak je plne v nás vždy, každý deň. Mala by byť teda stále v nás i radosť v ňom. Ale často tomu tak nie je. Dokonca častejšie vidím kresťanov smutných a strápených, než radosť na ich tvárach i v živote všeobecne.

Prechádzali sme, tak ako všetci z nás, rôznymi životnými situáciami. Tlaky ohľadne nedostatku financií, úmrtiami v rodine, zradou, otvorenou i skrytou nenávisťou, sklamaním, duchovnými útokmi apod. Neboli to príjemné situácie a určite nie také, že by sme sa z nich mohli radovať. Napriek tomu, keď sme šli pred Pána, chválili ho, vzdávali mu slávu a vďaku, prichádzal do našich životov pokoj a radosť. Nie je možné popísať, ako radosť prichádzala, ale bola to radosť, ktorá prechádzala celou našou bytosťou. Tým, že sme vstúpili chválou, uctievaním a ďakovaním do Pánovej prítomnosti, vstúpili sme tiež do jeho pokoja a jeho radosti.

Môžeme prežívať neustálu radosť v Pánovi?

Myslím si, že áno. Je to tiež čiastočne na nás. Ide o našu dôveru v Božiu prítomnosť a v jeho zaslúbenie, že všetko prospieva na dobré tomu, kto miluje Ježiša. Na jednom mieste sa píše, že sa máme dokonca radovať, keď na nás prichádzajú rozličné skúšky. Keď sa pozerám na strápených kresťanov a hovorím s nimi, zisťujem, že ich smútok, alebo neradosť pramení z pochybností, zo straty nádeje. Zabúdame, že nám Ježiš dal víťazstvo. Sme doslova odsúdení k víťazstvu v jeho Mene.

Veľmi často sa však zaoberáme tým, čo robí diabol, miesto toho, aby sme sa radovali z toho, čo pro nás urobil a robí Ježiš. To nám berie radosť.

Ako si na tom ty - napíš, prečo by si sa mal každý deň radovať:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Čo urobíš pre to, aby sa to stalo skutočnosťou v tvojom živote?

.....

.....

.....

.....

.....

Dokážeme sa radovať z toho, že nám Boh dal život? Sme plní očakávania, čo pre nás pripravil? Ved' už pred stvorením sveta nás naplánoval, v lone matky nás sformoval. Ďakujeme mu za každý nový deň, za to že sme a že nás priviedol k sebe? Ak nie, tak sa nedivme, že neprichádza radosť, ale smútok a strach. Obráťme to. Ďakujme Bohu každý deň za život, za to že nás stvoril, za naše telo, za našich príbuzných, za to kam nás postavil. Ďakujme mu za to, že nás priviedol k Ježišovi.

Začneš se radovať zo života. Zo života s Pánom. Radovať sa v ňom.

S ďakovaním a vd'ačnosťou prichádza radosť.

Písmo nám dáva rovnako ďalší návod na radosť:

"Miloval si spravodlivosť a nenávidel nepravosť, preto pomazal ťa Bože, Boh tvoj olejom veselosti nad tvojich spoločníkov. (Židom 1:9)

Miluj spravodlivosť, usiluj sa o ňu a maj v nenávisti nepravosť a zlo. To ti prinesie pomazanie olejom radosti nad iných.

Uveď príklad, keď prišla do tvojho života Pánova radosť práve pre to, že si viac miloval spravodlivosť než seba a nenávidel hriech.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Sme rovnako určení k tomu, aby sme radosť prinášali iným. Ako? Tak ako to robil Ježiš.

On prináša: radostnú novinu pokorným, obviazanie rán zlomeným v srdci, vyhlásenie zajatcom prepustenie a väzňom otvorenie žalára, vyhlásenie roku Hospodinovej priazne a deň pomsty nášho Boha: potešenie všetkých zarmútených, dať im okrasu/čelenku miesto popola, oleja veselosti miesto ducha malomyselnosti. (Izaiáš 61)

My sme jeho nástroj a nasledovníci. Kedykoľvek prinášame ľuďom zvest' evanjelia, prinášame radosť, uzdravenie, prepustenie z väzenia... prinášame miesto zármutku potešenie a radosť miesto ducha malomyselnosti.

(Z toho rovnako vyplýva, že malomyselnosť je nepriateľom radosti.)

Toto by mal byť zdroj našej veselosti, našej radosti. Evanjelium a Kristus sám. V Kristovi sme sa stali Božími deťmi. Či môže byť niečo viac? Nie je to dôvod na radosť? Stali sme sa spolu s Kristom dedičmi Božieho kráľovstva, spolu s ním sme posadení na tróne. Či je možné, aby sme boli smutní?

Áno môžeme a sme, keď sa náš zrak prestane upínať k Ježišovi, našej nádeji, ale začne blúdiť po tomto svete a tom, čo tento svet ponúka. Keď nádej začneme hľadať vo svetských veciach.

"Netrápte sa, pretože radosť z Hospodina (Hospodinova radosť B21) bude vašou silou." (Nehemiáš 8:10)

Radosť z Hospodina, radosť z prítomnosti Krista a Ducha svätého v našich životoch, radosť z našej nádeje v dedičstvo Hospodinových služobníkov nám dodáva silu pre ďalšie dni. Silu do nových ťažkých situácií, do nových tlakov a duchovných bojov. Duch svätý chce, aby naša radosť stála na jeho prítomnosti, aby naša radosť bola svetlom pre ľudí okolo nás a priťahovala, spoločne s pokojom ku Kristovi.

Nie sme to my, ale Duch svätý a jeho radosť a pokoj, ktorý to koná. Je však na nás, dať mu vo svojich životoch priestor, aby jeho ovocie mohlo rásť a ovocie nášho ja sa menšiť a miznúť z našich životov. Často sa nám stáva, že nás Duch zaplavuje obrovskými vlnami radosti práve pred ťažkými situáciami, do ktorých máme vstúpiť.

Duchu svätý, prosím o to, aby moje ja sa mohlo menšiť a naopak ty, Kriste, môj Pane, rásť.

9. LÁSKA

Ovocím Ducha je tak láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, sebaovládanie. (Galatským 5:22)

O láske je toho mnoho napísaného. Tak v Biblii, ako vo svetskej poézii a románoch. O láske bolo natočených mnoho filmov, muzikálov a inscenácií. Napriek tomu je ťažké vyjadriť lásku slovami. A jedným slovom je to úplne nemožné. Ale to len ak by som nepoužil slovo Boh.

Na diskusiu: Hovorte na chvíľu medzi sebou v skupinke, čo pre vás znamená verš-
1 Jánov 4:8 Kto nemiluje, nepoznal Boha, pretože Boh je láska.

Predovšetkým sa zameriame na ... Boh je láska.

Väčšina ľudí si pod slovom láska predstavuje cit. Citové vyjadrenie vzťahu. Každé vyjadrenie však so sebou nesie nejaký skutok. Bez neho by bol cit skrytý, nikto by o ňom nevedel. Ani ten, komu je určený. Vlastne láska bez uskutočneného prejavu nie je skutočnou láskou. Je iba snívaním. Snom.

Napíšme si, ako sme poznali (na čom konkrétne):

a) že nás Boh miluje

.....

b) že nás miluje blížny

.....

Apoštol Pavel potrebuje na jej vyjadrenie jednu celú kapitolu v Biblii (1.Korinským 13). Keď ju budeme pozorne čítať, zistíme, že láska je súhrn mnohých rôznych prejavov a vlastností. Skutočná Božia láska je súhrnom vlastností Ducha svätého. Tak, ako rastie ovocie - tieto vlastnosti, prejavy a ja by som povedal charakter Ducha svätého v nás, tak rastie a naplňuje sa Božia láska v nás.

Porovnajte ovocie Ducha s vlastnosťami lásky opísanými v 13. Kapitole 1. Korinským (verše 4-7)- napíšte si ich:

sebaovládanie: _____

krotkosť, miernosť: _____

vernosť: _____

dobrota: _____

láskavosť: _____

trpezlivosť: _____

Boh je láska. Duch svätý, ktorý nám bol darovaný, je láska v nás.

Čo to znamená? Predovšetkým to, že NEmusíme prosiť neustále o viac lásky, o väčšiu lásku apod. Ak sme prijali Ducha svätého, tak máme v sebe i jeho lásku. Nieto žiadnej väčšej lásky než je táto.

Je to Kristova láska v nás.

Máš, máme lásku Božiu.

To, čo musíme, je nechať ju dorásť do plnosti v nás. Dorásť do plnosti znamená nechať rásť ovocie Ducha svätého v nás. Súhrn všetkých jeho vlastností. Čím viac mu to dovoľíme, tým viac a rýchlejšie v nás porastie a tým i láska v nás dôjde k naplneniu. Čím "ostrejšie" rysy ovocia, tým vášnivejšie vyjadrenie lásky.

Ovocie Ducha (charakter Boží) rastie v nás len vtedy, keď sa umenšuje naše JA. Čím menej môjho ja, tým viac ON, ktorý je láska. Tým sa stávame podobnejší Ježišovi, ktorého má osláviť náš život a Duch svätý v nás a skrze nás.

Potrebuje si uvedomiť, že na nás pôsobí Boh tak ako zvonku, tak rovnako zvnútra.

Tou svojou láskou z vonku, nás zahrnul a obklopil zo všetkých strán. Prvý miloval On nás – teda prišla láska od neho k nám. Láska, ktorá nás denne premáha, ktorá nás zahrňuje v tých najťažších situáciách pokojom a radosťou. Dáva a denne obnovuje dôveru, prináša milosť za milosťou.

Je to láska, ktorá nás premáha. Láska, ktorá dokázala obetovať svojho Syna za nás. Je to láska, ktorá nás vedie k volaniu Abba (Tatinko) Otče.

Na diskusiu:

Zdieľajte sa o poznaní tejto lásky. Vysvetlite túto lásku na príklade vášho vzťahu s Bohom.

Pavel sa za nás modlí k Bohu Otcovi: (Efezským 3:16-19)

aby vás podľa bohatstva svojej slávy posilnil mocou skrze svojho Ducha na vnútornom človeku, aby Kristus skrze vieru prebýval vo vašich srdciach a aby ste boli zakorenení a založení v láske, a tak aby ste boli so všetkými svätými schopní pochopiť, aká je to šírka a dĺžka a výška a hĺbka, a poznať Kristovu lásku, ktorá prevyšuje poznanie, a tak boli naplnení až do všetkej plnosti Božej.

Ako k vám prehovárajú tieto verše – napíšte štyri pre nás dôležité veci, za ktoré sa Pavel modlí:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Tá vnútorná láska, je láska, ktorá rastie ako ovocie Ducha svätého v nás. **Je to láska, ktorá nie je určená pre nás, ale ktorá má pôsobiť skrze nás na ľudí a situácie okolo nás. Je to láska, ktorá z nás robí skutočných Kristových služobníkov.** Aby sme

mohli vlastnými životmi a Božím charakterom v nás ukázať na Boha a odrážať obraz Krista.

Sme obklopení láskou Božou zvonku, ale rovnako budovaní do Božieho láskyplného charakteru zvnútra. Aby sme lásku nie len prijímali, ale rovnako v hojnosti rozdávali.

Prajem ti milá sestra, milý brat hojné zbieranie i dávanie Lásky nášho Pána Ježiša Krista.

Otče, ďakujem ti za dar Ducha svätého.

1 Timoteovi 4:4 "Veď všetko, čo Boh stvoril, je dobré a nič nie je na zavrhnutie, čo ľudia prijímajú s ďakovaním."

Keď som prvý krát čítal dvanástu kapitolu 1. Korinským, bol som nadšený z toho, čo Boh dal svojim deťom. Pri počúvaní vyučovania z tejto kapitoly, som bol presvedčený, že kresťania sú osoby, ktoré majú obrovskú nadprirodzenú moc. Pri neskoršom čítaní príbehov Starého zákona, som tam poznával osoby, ktoré činili také nadprirodzené skutky, ktoré som u svojich starších bratov a sestier v cirkvi nikdy nevidel. Začalo ma zaujímať, prečo tomu tak je. Bol som vyučovaný, že my budeme robiť väčšie skutky. Nevidel som ich však.

Viem, že je dnes ešte mnoho veriacich, ktorí pokiaľ ide o duchovné dary, stále tápajú v hmle. Sú často rozhodnutí z toho, ako sú používané, vyzdvihovalé (alebo skôr ľudia, ktorí ich používajú) a niekedy i z ovocia, ktoré so sebou nesie duševné/telesné presadzovanie týchto „darov“ niektorými samozvanými prorokmi, apoštolmi apod. Viacmenej negatívne skúsenosti by nám nemali brániť zostávať v nevedomosti, ohľadom duchovných darov a ich používaniu (1 Korinským 12:1 A o duchovných daroch bratia, nechcem aby ste nevedeli)

Vyučovanie som si rozdelil do niekoľkých kapitol:

- I. O duchovných daroch
- II. Rozdelenie a ich pôsobenie
- III. Služobnosti – dary do cirkvi
- IV. Pôsobenie Ducha

I. O duchovných daroch

Apoštol Pavol hovorí o daroch ako o pôsobení Ducha svätého. Toto pôsobenie Ducha svätého skrze človeka nie je spojené len s novozákonnými veriacimi, ale môžeme ho pozorovať v priebehu celých ľudských dejín. Za Seta sa začalo vzývať meno Hospodin, Enoch bol tak blízko Bohu, že ho Boh vzal rovnako ako Eliáša. Praotcovia Abrahám, Izák a Jakob boli za prorokov svojej doby, skrze nich Boh činil divy (mali sny, zjavenia, zázračne sa im množili stáda, prorokovali, mali právo sa prihovárať za národy). Mojžiš svojou palicou otváral more, uvoľnil vodu zo skaly, vyhlasoval súdy nad Egyptom, prorokoval. Jozue svojou poslušnosťou videl pád hradieb Jericha. Samson naplnený nadprirodzenou silou porážal nepriateľov. Dávid plný Ducha víťazil nad nepriateľmi Izraela, bol autorom Žalmov, prorokom. Ďalší a ďalší Boží proroci svojej doby boli nástrojom Božím pre pôsobenie Ducha svätého na zemi. Ježiš bol tým najväčším príkladom. Prečítaj si tieto príbehy ľudí vrátane veľkých i malých prorokov a premýšľaj o pôsobení Ducha svätého na zemi skrze ľudí v starozákonnej dobe. U väčšiny sa dajú zázraky, ktoré skrze nich Duch svätý robil, spočítať. O Ježišovi je však napísané, že keby sa mali všetky skutky spísať, nestačili by knihy tej doby. O nás je napísané, že my budeme robiť väčšie skutky ako Ježiš, pretože on šiel k Otcovi do neba. Tým Ježiš nemyslel väčšiu kvalitu – moci, pretože on Jediný je dokonalý vo všetkom, ale skôr v počte, pretože on konal svoju službu len tri roky. Potrebujeme si uvedomiť fakt, „že žiak nie je nad svojho majstra“.

Boh dáva ľudľom rôzne dary. Už od stvorenia. A neberie ich späť. Je však rozdiel medzi darom, ktorý dostanem a môžem ho používať podľa vlastnej vôle a medzi pôsobením Ducha svätého, ktorý pôsobí tak, ako sám chce.

Napríklad krásny hlas, inteligencia, zručnosť, tvorivosť, rečníctvo (výrečnosť),... . Tieto všetky a mnohé iné dary sme dostali a môžeme s nimi nakladať podľa svojej vôle. Môžeme ich zdokonalovať cvičením, alebo nechať ich zakrpatieť, môžeme ich používať pre peniaze, slávu, pre kariéru, pre oslavu démonov a pekla. Pre radosť a pomoc druhým, pre slávu Ježiša, alebo len tak. Je to na nás. Máme ich stále. Často sa nimi pýšime. Ale ani ony nie sú našou zásluhou. Nekúpili sme si ich, ani sme si ich nestvorili. Jednoducho sme ich dostali darom od Boha. Možno sme s nimi pracovali, trénovali sme ich, boli sme usilovní a tak sme využili ich pôsobenie na maximum, ale to, že sme boli usilovní, je len z milosti Božej. Nepohrdajme druhými, nevyvyšujme sa nad tých, ktorí takúto milosť nemali.

Napíš príklady takýchto darov, ktoré si dostal a používaš ich podľa svojej vôle:

Napíš si, ako ich zdokonaluješ, alebo budeš zdokonalovať, aby si ich mohol maximálne použiť ku sláve Ježiša (buď konkrétny):

Duchovné dary, teda pôsobenie Ducha svätého je však úplne niečo iného. Duchovné dary sú v réžii Ducha svätého a majú jasný cieľ:

1. Osláviť Ježiša Krista.
2. Demonštrovať moc Božieho kráľovstva
(nie nad ľuďmi, ale nad duchovnými mocnosťami a panstvami).
3. Spoločný prospech, prípravu Božieho ľudu, k budovaniu Kristovho tela.

V starozákonnej dobe prejavy Ducha svätého boli demonštrované skrze vyvolených jedincov (starozákonní proroci, niektorí králi, jednotlivci, ktorých si Boh k tomu vyvolil). Dnes, v dobe milosti, Duch svätý používa tieto dary a prejavy skrze Boží ľud - cirkev. Každý kto uveril a dal svoj život Ježišovi, má právo sa stať Božím dieťaťom a prijať moc Ducha svätého, ktorý sa potom skrze neho prejavuje. Niekoľko môže povedať: „že dáva duchovné dary“.

Napíš, či sa ty cítiš oprávnený mať niektorý z duchovných darov a prečo:

Veľmi silno v poslednej dobe vnímam rozdiel medzi tými, ktorí veria tomu, že Bohje skrze Ducha svätého s nimi (vedľa nich) a medzi tými veriacimi, ktorí prijali

moc Ducha svätého do svojich životov. To je to čo hovorí Ježiš v štrnástej kapitole Jána:

"Milujete-li mňa, budete zachovávať moje prikázania; a ja požiadam Otca a on vám dá iného Prímluvcu, aby bol s vami naveky - Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože ho nevidí ani nepozná. Vy ho poznáte, pretože **s vami zostáva a vo vás bude.**"

Ten rozdiel je v tom, či s nami zostáva, alebo je v nás. Rozdiel je v tom, či som prijal moc Ducha svätého do svojho života, alebo len verím, že mi môže pomáhať zvonku. Buď len prosím a snažím sa vidieť, ako Boh jedná niekde vedľa mňa, alebo som priamo používaný, alebo používam moc Ducha svätého, ktorý je vo mne, aby sa niečo stalo, premenilo, zastavilo, zlomilo, bolo zviazané alebo rozviazané apod. Prijat' moc z výsosti je prijať moc Ducha svätého k prejavom skrze nás. Umožniť Duchu svätému vierou veriacich sa prejavovať skrze nich, ako on sám chce.

(Na konci vyučovania o ovocí Ducha som hovoril o tom, že prijímame Božiu prítomnosť, moc, lásku, pokoj, radosť z hora a "užívame si to", necháme sa ním pohltiť, ale tiež máme prítomnosť Ducha svätého v sebe, ktorý postupne premieňa z vnútra náš charakter a to neprebíha vždy tak, že se nám to páči. Pretože charakter sa buduje skrze rôzne skúšky.)

V obidvoch prípadoch sa niečo deje. Ježiš hovorí, že keď o niečo budeme prosiť, v jeho Mene, on to urobí a inde je písané, že keď sa na niečom zjednotíme/zhodneme, tak sa to stane. Áno i takto môžeme vidieť zázraky, dostať múdru radu od Boha, vidieť uzdravenia a Božiu moc. Preto i v cirkvi, kde sa nevyučuje o duchovných daroch a krste Duchem svätým, sa deje mnoho uzdravení a iných zázrakov.

Nejde tu o spasenie, ako to mnohí učia. Ak nehovoríš jazykmi, tak nemáš Ducha a nemôžeš byť spasený. Spasený sme milosťou z viery v Ježiša Krista. Ku Kristu nemôžeme prísť, ak nám to nie je dané od Otca. Ako nám to je dané? Jedine skrze Ducha svätého. Ak by sme podmieňovali spasenie prejavmi Ducha svätého, tak by sme popreli všetky tvrdenia Ježiša Krista v Novom zákone o tom, že kto v neho verí, bude zachránený. Spasenie je z viery a nemôžeme ho ničím podmieňovať. Ako by mohlo potom platiť všetkými kresťanmi známe a používané Ján 3:16. Ako môžem povedať „Ježiš je Pán“, len z Ducha svätého. Akékoľvek podmieňovanie spasenia je ľudské myslenie, ktoré zaviera ľudom cestu ku spásu.

Aj keď sa modlíme s tými, ktorí uverili, aby im bol daný Duch svätý, nie vždy vidíme prejavy-dary Ducha svätého pri tých, za ktorých sa modlíme. Časom môžeme pozorovať, že povyrastie ovocie Ducha, ale prejavy moci Ducha vidíme málokedy. Väčšinou sa objavia behom spoločnej služby. Uveril a vyrástol som v cirkvi, kde na dôkaz prijatia Ducha svätého musel človek začať hovoriť v jazykoch. Časom som zistil, že to u niektorých nebol prejav Ducha, ale duša, pretože ľudia za každú cenu chceli hovoriť v jazykoch, aby tým dokázali, že sú pokrstení v Duchu svätom. Iní, keď sa na nich tlačilo, že musia začať hovoriť, sa cítili obvinení, že nie sú naplnení Duchom. Že nie sú hodní, dosť dobrí apod. Boli aj takí, ktorí prestali chodiť do cirkvi. Na druhej strane musím povedať, že je dobré hovoriť duchovnými jazykmi. (Viac pri vyučovaní o jazykoch.)

Dnes sa už na to tak netlačí ako v dobe, keď som uveril. Aspoň nie verejne na spoločnej cirkevnej platforme. Napriek tomu vnímam, že to mnoho vedúcich

z charizmatických a letničných cirkví stále takto vníma, i keď už o tom nehovorila nahlas.

Potrebuje si uvedomiť, čo Pavol píše na začiatku 12. Kapitoly 1. Korintských:

1. Sú rozdiely v daroch milosti (rozdielne obdarovanie), ale ten istý Duch,
2. Sú rozdiely v službách (rozdielne služby), ale ten istý Pán,
3. Sú rozdiely v pôsobení, ale ten istý Boh.

Vidíme, že ide o tri veci. O dary, o služby, o pôsobenie. Niekedy to nedokážeme rozlíšiť a zmiešame všetko dokopy pod názvom duchovné dary. Budeme sa rozlíšeniu viac venovať v ďalších kapitolách.

Teraz by som bol rád, keby sme si uvedomili jednu dôležitú vec. Duch svätý sa skrze nás prejavuje rôznymi spôsobmi, tak ako sám chce. Dary, ktoré dáva, sa môžu prejavovať inak u jedného a inak u druhého.

Uvediem príklad: niekto vždy zväzuje mocnosti, vyháňa démonov, iný vyznáva slobodu v mene Ježiš a Božie slovo, niekto je puđený Duchom ku kriku, iný k tichosti, niekto má zvláštne prejavy (plač, stonanie, smiech,...).

Niekto útočí a vykopáva v moci Ducha duchovné dvere a borí hradby. Iný čaká a vchádza otvorenými dverami. Niekto má výklad formou obrazov, iný akoby doslovný preklad apod. Duch svätý používa svoje deti skrz veľmi rozdielne prejavy. Nemôžeme povedať, že len takto je to správne a takto už nie. Musíme sa skôr naučiť rozlišovať medzi prejavom Ducha a prejavom duše a tela. (Vyučovanie o slove poznania.)

Túto úvodnú časť by som rád zakončil veršami, ktoré Pán Ježiš vyhlásil nad sebou:

“Duch Hospodinov je nado mnou; preto ma pomazal, aby som priniesol chudobným radostnú zvesť; poslal ma, aby som vyhlásil zajatcom prepustenie a slepým navrátenie zraku, aby som prepustil zdrtených na slobodu, aby som vyhlásil rok milosti Hospodinovej.”

Nie je to podobné ako to, čo nám Ježiš hovorí: Lukáš 24:49 „Hľa, posielam na vás, čo sľúbil môj Otec; zostaňte v meste, kým nebudete vyzbrojení mocou z výsosti.”

Zrovnaj si a napíš, čo nám Ježiš hovorí, že máme urobiť s tým, čo vyhlásil nad sebou Ježiš v Lukášovi 4:18-19:

Čo máme robiť:

Čo vyhlásil nad sebou Ježiš:

Skúsme i my vo všetkej pokore a úcte voči Pánovi vyhlásiť nad sebou že :
 „Duch Hospodinov je nado mnou....“, ved' tu je všetko čo nám Ježiš hovorí,
 že máme robiť.

II. Rozdelenie a ich pôsobenie

Keby som chcel vyjadriť rozdiel medzi ovocím Ducha svätého a darmi Ducha svätého, tak by som to najjednoduchšie povedal takto:

Ovocie Ducha svätého je budovanie charakteru Božieho služobníka, dary Ducha svätého potom nadprirodzený nástroj ku službe daný služobníkovi priamo Bohom. Oboje by však malo rásť zároveň, inak sa nástroj v ruke veriaceho môže stať nebezpečným tak ľuďom naokolo, ako pre cirkev a neprináša slávu Bohu a Božiemu kráľovstvu, ale skôr naopak.

(podobne ako auto v rukách človeka, ktorý nevie šoférovať; vrtačka v rukách človeka, ktorý je nešikovný; alebo mäsiarsky nôž v rukách šialeného mäsiara)

Prečo potrebujú Boží služobníci (a Boh túži, aby nimi boli všetci) také nadprirodzené nástroje? Sú k tomu minimálne dva dôvody:

- aby bolo vidieť, že ide o dielo Božie,
- nebojujeme proti telu a krvi, ale proti duchovným mocnostiam zla v ponebeských oblastiach (Ef 6) – preto potrebujeme tiež mať nadprirodzené-duchovné nástroje k tomuto boju.

Boh rozdal svojim deťom mnoho darov na úžitok a na užívanie, ale týchto deväť, ktoré sú uvedené v 1. liste Korintským v 12. kapitole, sú skutočnou demonštráciou Božieho nadprirodzeného jednanja a sú evidentné u veriacich, ktorí prijali do svojich životov moc Božiu, sú oblečení do moci z výsosti– krst Duchom svätým. (Lukáš 24, Skutky 1)

Už predtým na nich Ježiš vdýchol svojho Ducha (Ján20), teraz sa jedná o MOC – nadprirodzené Božie nástroje – moc z výsosti. Niekedy sa tieto dve situácie spoja a veriaci je znovuzrodený (prijatie Ducha svätého pri uverení a vydaní sa Kristu) a zároveň je pokrstený Duchom svätým (je oblečený do moci z výsosti). Inokedy je to rozdelené a veriaci môže byť oblečený do moci z výsosti po niekoľkých dňoch, týždňoch a dokonca rokoch po svojom obrátení.

A niekedy nikdy. (Skutky19)

Tento „krst“ môže Boh zoslať sám od seba na človeka, ktorý sa modlí, inokedy skrze modlitbu a vkladanie rúk iných služobníkov, inokedy pri evanjelizácii a kázaní Božieho slova.... Boh to robí tak, ako sám chce.

Týchto darov v 12. kapitole 1. Korintským je opísaných deväť:

Lebo jednému je skrze Ducha dané **slovo múdrosti**, inému podľa toho istého Ducha **slovo poznania**; ďalšiemu **viera** v tom istom Duchu, inému **dary uzdravovania** v tom istom Duchu; inému **pôsobenie mocných činov/divov**, inému **prorockvo**, inému **rozlišovanie duchov**, ďalšiemu **druhy jazykov**, inému potom **výklad jazykov**. Avšak to všetko pôsobí jeden a ten istý Duch, ktorý rozdeľuje každému jednotlivo, ako sám chce.

Rozdelil som si ich podľa seba do troch skupín. Časom som zistil, že väčšinou sú v týchto skupinách i veriacim rozdané. Teda, ak sa prejavuje jeden dar zo skupiny, Duch svätý dal i ostatné, ktoré však nie sú tak zjavné a používané veriacim. (ak si to uvedomí, potom ich môže u seba objaviť a začať ich tiež používať)

Je to moje rozdelenie a vychádza iba z praxe, ktorú som počas chodenia s Pánom zažil.

Rozdelenie do skupín:

slovo múdrosti, slovo poznania, rozlišovanie duchov,

(majú spoločné poznávanie, videnie, skrze ktoré môže prísť riešenie)

viera, dary uzdravovania, pôsobenie mocných činov/divov,

(spoločným menovateľom je tu viera, viera na uskutočnenie zázrakov)

proroctvo, jazyky, výklad jazykov.

(sťahovanie okamžitého a živého Božieho slova)

Toto rozdelenie nie je pravidlom, alebo zákonom. Duch svätý rozdáva, ako sám chce. Do rôznych situácií a služieb, podľa toho ako sa mení služba veriaceho, Boh pridáva ďalšie dary. Dary môžu byť utlmené zmenou služby, ale nikdy nezaniknú a ani ich Duch svätý neberie späť.

Niekedy robíme chybu, že niektorý z darov prestaneme používať, pretože si myslíme, že ho už nepotrebujeme, alebo v určitej denominácii nie je zvykom duchovné dary používať.

Boh nám nedá nič zbytočne. Ak dáva dar tak preto, aby sme ho používali. My sa len potrebujeme naučiť ho používať (rozlíšiť kedy používam duchovný dar, alebo jedným zo seba), naučiť sa kedy ho používať a ako. To sa nenaučím, ak ho nezačnem používať. Čím viac ho používam, tým viac sa učím. (nenaučím sa pracovať s drevom, ak nechcem vziať do ruky pítku, hoblík, alebo dláto)

a) SLOVO MÚDROSTI, SLOVO POZNANIA A ROZPOZNÁVANIA DUCHOV

Napíš si v akých situáciách a službe potrebuje služobník tieto dary:

Slovo múdrosti:

Slovo poznania:

Rozpoznanie duchov:

Často múdrosť vnímame, ako potrebu pre niekoho kto vedie cirkev, ale tak tomu nie je. Každý z nás potrebujeme múdrosť pre svoj život. Dokonca tiež pre veľmi praktické veci. Boh rád dáva múdrosť tým, ktorí o to požiadajú. Prečítaj si Exodus 31, zistiš, že múdrosť a rozumnosť je potrebná i k remeselným a umeleckým zručnostiam.

K čomu potrebujeme Božiu múdrosť:

- k záchrane skrze vieru (2.Timot.3:15)
- k posilneniu (Kazateľ 7:19)
- proti protivníkovi, v prenasledovaní (Lukáš 21:15, Skutky 6:10)
- k nadobudnutiu znalostí a zručností (Exodus 36:2)
- k vysvetlovaniu duchovných vecí (1.Korinským 2:13)
- k vzájomnému vyučovaniu a napomínaniu (Koloským 3:9)
- skrze cirkev sa má ukázať vládam a autoritám v nebesiach prerozmanitá Božia múdrosť
- (napíš si ďalší)
-
-
-
-

Ako rozoznám Božiu múdrosť a poznanie od Boha od ľudskej múdrosti a ľudského poznania? (poznanie a múdrosť väčšinou idú ruka v ruke a to i v Písme)

- Múdrosť zhora je predovšetkým čistá, potom pokojná, mierna, poddajná, plná milosrdenstva a dobrého ovocia, nepochybujúca, bez pretvácky (Jakub 3:17).
- Vychádza z Krista – Kristus Božia moc a Božia múdrosť (1.Kor.1:24).
- Vychádza z Písma – Hospodinovo svedectvo je spoľahlivé, prostým ľuďom dáva múdrosť (Žalm 19:8)
- Duch svätý v tebe ti potvrdí, že sa jedná o Božiu múdrosť (1.Korinským 2:11-16)

Ako môžeme získať Božiu múdrosť a poznanie?

- Múdrosť dáva Hospodin a z jeho úst pochádza poznanie a rozumnosť (Príslovie 2:6)
- Počiatok múdrosti je bázeň pred Hospodinom, poznanie Svätého je rozumnosť. (Príslovie 9:10)
- Nedostáva-li sa niekomu z vás múdrosti, nech ju žiada od Boha, ktorý dáva všetkým štedro a nevyčíta, a bude mu daná. (Jakub 1:5)

Duch svätý dáva ako sám chce, ale tiež je napísané, že sa máme usilovať o dary.

Múdrosť a poznanie, ako som už napísal, idú ruka v ruke. Ak by som ich nejako prirovnal k ľudskému poznaniu tak Božie poznanie je Božia analýza situácie, ako to Boh vidí, kde sme, ako robíme veci, ako to vypadá. Pohľad na situáciu a stav Božími očami a múdrosť Božia je jeho riešenie, jeho posunutie apod.

Je to zjavenie Božie o situácii a zjavenie Božie ako ju riešiť.

Podobne je tomu i pri rozlišovaní duchov. Potrebujeme najprv poznať základnú vec: Tu ide o veci z Ducha svätého, alebo je to iný duch. Niekedy sa snažíme rozoberať konkrétne, o akého ducha sa jedná, ale to nie je podstatné. Podstatné je, ako máme s týmto duchom jednať. (zviazať, vykázať, zakázať vstup, vymietat'....) Je to podobné ako pri poznaní a múdrosti. Niekedy nám Duch svätý dá zjavenie, o akého konkrétneho ducha sa jedná, ale ak to nevieme, nič sa nedeje. Každý duch se musí podriaďiť autorite mena Ježiš. Asi by sa dala napísať o tom celá kniha, ale konkrétne v tomto vyučovaní to nie je potrebné.

Prečítaj si Skutky 15 a popíš ako/v čom tu fungovalo Božie poznanie a Božia múdrosť. Tiež rozpoznanie duchov:

Rozpoznanie duchov:

Slovo poznania:

Slovo múdrosti:

V minulej lekcii sme hovorili o tom, že všetci potrebujeme múdrosť od Boha, poznanie a rozlišovanie duchov. Tak isto všetci potrebujeme vieru, môžeme a musíme sa modliť za uzdravenie iných a tiež môže každého z nás Duch svätý použiť k pôsobeniu mocných činov.

Niektorých z nás však obdarováva v týchto oblastiach viac a títo veriaci potom týmito darmi slúžia v cirkvi, ale i mimo nej. Títo súrodenci slúžia (by mali) týmito darmi v cirkvi pravidelne. Aj tak si Duch svätý „jednorázovo“ používa, koho chce a ako chce.

Podľa toho do akej služby ťa Boh povoláva, ťa vyzbrojuje jeho nástrojmi – duchovnými darmi. Duchovné dary, alebo skôr ich pôsobenie skrze teba sa môže meniť práve podľa toho, ako a kde slúžiš. Neznamená to, že dar, ktorý si obdržal pred niekoľkými rokmi, ti Boh vezme, keď budeš mať inú službu a dá ti miesto toho iný. Nie, Boh svoje dary neberie späť. Iba ten nový budeš musieť viac používať a ten, ktorý si už mal, ustúpi do pozadia, alebo sa zmení spôsob jeho používania. To, že rôzni ľudia majú rôzne dary, nás vedie k tomu, aby sme slúžili spoločne ako jedno telo. Ak sme stále v duchovnej puberte – nevyzretí, snažíme sa slúžiť sami, bez pomoci iných. Príklad vzájomnej potrebnosti:

Dar proroctva: je vypovedané proroctvo.

Dar poznania: má potvrdenie či je z Boha, alebo nie.

Dar múdrosti: vie, ako proroctvo použiť v živote cirkvi.

V skupine sa chvíľu zdieľajte o ďalších príkladoch vzájomnej spolupráce rôznych duchovných darov:

V tejto časti sa budeme zaoberať druhou skupinou. Pre túto skupinu je spoločným menovateľom zjavenie Božej moci. A tiež tieto dary sa vzájomne prelínajú tak, že niekedy nie je možné dosť dobre ich rozlíšiť pri tom, keď sú v „akcii“ (podobne tomu je i u ostatných dvoch skupín).

VIERA - je to nadprirodzená viera Božia. Viera, ktorú Boh vkladá do človeka pre modlitbu viery (Jakub 5:15) Je to modlitba, ktorá má obrovskú moc, pretože nevychádza z našich potrieb, z našich pocitov a túžob, ale z Boha samotného. Nemusí sa jednať len o uzdravenie, ale modlitbu do rôznych situácií a stavov.

Nemusí ísť len o modlitbu, ale táto viera v nás pôsobí, že môžeme hovoriť o veciach, že sa stanú, neochvejne jednať pod touto vierou. Nie je to viera, ktorú používame denne, i keď by sme si to priali. Sám som niekoľkokrát zažil pôsobenie takejto viery. Stál som proti okolnostiam, ktoré hovorili koniec. Proti názorom súrodencov v cirkvi, ktorí mi hovorili to je koniec. Viera však hovorila opak. Bola do mňa vložená Bohom. Postavil som na nej verejne svoje prehlásenia a jednanie. Videl som veľké Božie víťazstvo. Nie je to len o uzdravení, alebo mocných skutkoch (i keď tam sa najviac prejavuje), ale potrebujeme ju pri niektorých prejavoch proroctva). Táto viera

prináša úplnú istotu naplnenia toho, čo zaslúbuje. Nepripúšťa žiadnu pochybnosť – mám pre to osobné pomenovanie „cez to nechodí vlak“.

Stáva sa a celkom často pri modlitbách za uzdravenie, že človek, za ktorého sa modlí, nie je uzdravený. Mnohokrát som potom od modlitebníkov počul, ako tomu človeku hovoria: „Máš malú vieru. Musíš viac veriť“. Ale nepovedia mu, ako to má dotýčny človek urobiť.

Všimnime si, že viera nie je ovocím Ducha svätého. Je to dar milosti! Každý máme inú mieru viery od Boha. Tým, že obviňujeme človeka z nedostatku viery, ho dostávame pod tlak, ktorý ho potom donúti tlačiť vieru vlastnou silou. Veriť emočne. My všetci potrebujeme vieru, ktorá nie je z nás, ktorá nie je produktom našej mysle a emócií. Nepotrebujeme vieru nadšenia, ale vieru, ktorá je do nás vložená samotným Bohom.

„....ale zmýšľajte tak, aby ste jednali rozumne, podľa toho, akú mieru viery udelil každému Boh.“ Rimanom 12:3

Nenúťme ostatných, aby verili rovnako ako my. Možno mať učeníkov a dary milosti tak môžu „preskočiť“ – môžu z Ducha získať rovnako ako my, alebo ešte vo väčšej miere než my, ale nemôžeme nikoho nútiť, aby mal väčšiu vieru, než má a už vôbec mu nemôžeme vyčítať, že ju má menšiu než ostatní.

DARY UZDRAVOVANIA

Vypadá to, že práve k týmto darom potrebujeme tiež dar viery. Nie je to úplne pravda, ako za chvíľu zistíme.

Rád by som, aby sme si všimli slovo dary. Je tu množné číslo. Teda pri uzdravovaní je možné mať viacero darov. Prečo?

„... , tí všetci prišli, aby ho počuli a aby boli uzdravení zo svojich nemocí. I tí, ktorí boli trápení od nečistých duchov, boli uzdravovaní. Lukáš 9:18

Zvolal si Dvanásť apoštolov a dal im silu a právomoc nad všetkými démonmi i k liečeniu nemocí. (Lukáš 9:1).... Vydali sa na cestu a prechádzali jednotlivé mestečky, hlásali evanjelium a všade uzdravovali. (6)

V Písme je pod uzdravením myslené uzdravenie celého človeka. Teda nie len tela, ale i duše a ducha. Medzi darmi síce nachádzame rozpoznanie duchov, ale nie je tam už vymetanie (zväzovanie, vyhánanie apod.) duchov. Prečo? Pretože to tiež patrí k uzdraveniu človeka.

Jeho duše a ducha. Často toto práve potom má vplyv na nemoc, ktorou človek trpí. (napríklad strach dokáže byť príčinou mnohých nemocí-žalúdočných potiaží, bušenia srdca, ale i kožných onemocnení a ďalších omnoho horších chorôb)

Môžeme teda dary uzdravenia rozlíšiť na:

1. uzdravovanie tela skutočných chorôb. (virózy a infekčné choroby, horúčka, ochorenia vnútorných orgánov, bolesť zubov apod.) Občas počujem, že všetky zdravotné potiaže sú od zlého. Za všetkým je nejaká duchovná moc a mocnosť. My ľudia máme problém, že prijímame väčšinový názor (alebo momentálne „letiaci“ názor, bez toho aby sme nad ním premýšľali). Nesúhlasím s tým, že všetky, pretože je mnoho vecí, ktoré sú zavinené, alebo sú následky úrazov pri športe, neohrabanosti, haváriách apod.) Sú choroby, ktoré vznikly našou hlúposťou – preceňovaním svojich síl, prepracovanosťou, stresom, ktorý sme si zavínili tým, že sa chceme zapáčiť ľuďom, apod.) I slepý od narodenia bol pripravený pre zjavenie slávy Božej.

Keď Ježiš uzdravil Petrovu svokru od horúčky, nevyháňal žiadnych démonov. Keď sa budeš modliť za zlomenú ruku, tiež nebudeš zväzovať mocnosti apod.

2. *Vyslobodením človeka od duchovných mocností zviazaností a závislostí, ako som už napísal, mnoho chorôb je zapríčinených tým, že človek je zviazaný, alebo obsadený nejakou duchovnou mocnosťou. Jedná sa väčšinou o psychické a psychiatrické ochorenia. I tie majú často vplyv na fyzické zdravie človeka.*

Prečo je dôležité si uvedomiť toto rozdelenie. V prvom prípade sa môžeme modliť všetci, v druhom potrebujeme autoritu od Boha. (dal im moc a silu nad všetkými démonmi) Opäť tu dochádza ku spolupráci niekoľkých darov. Rozpoznanie duchov a jedného z darov uzdravenia.

Rád by som sa vrátil k viere. Dar uzdravovania (fyzických chorôb) nie je až tak podmienený našou vierou. Ide skôr o poslušnosť sa začať modliť, klásť ruky apod. Ostatné robí Boh, nie my. Mnohokrát som sa modlil za uzdravenie, na ktoré som nemal vieru. Napríklad prišli za mnou ľudia i deti s bolesťami zubov a zápalmi v ďasnách. Sám mám také skúsenosti, že dnes nemám ani jeden svoj zub, preto som bral ich prosby za uzdravenie ich zubov, za Boží žart voči mne. Bolo tomu naopak. Všetci boli uzdravení a to okamžite. I bez mojej viery. Dôležitá bola poslušnosť. Dôvera v dar potom rastie tým, ako služobník vidí, ako Boh jedná. To čo vidí (konkrétny druh uzdravenia), mu dodáva uistenie, že Boh mu dal právomoc – že sa Boh rozhodol robiť tieto skutky skrze neho. Vtedy jeho viera porastie. Ježišovi učeníci videli, čo Ježiš robil. Až potom im dal právomoc a oni išli a uzdravovali. I ty najprv potrebuješ vidieť, čo Ježiš robí skrze teba, aby si vzal právomoc, ktorú ti Boh dal. (obdobie učeníctva)

Skutočne je to viac o poslušnosti. Niektorí hovoria: „Budem sa modliť, mám vieru“ a nič. Je to o Bohu. Pri dare uzdravovania potrebujeme vnímať, čo Boh chce robiť.

Ako poznám dar uzdravovania v tom prvom prípade?

Prvým znakom je obrovský súcit s chorým človekom. Pudenie k tomu sa modliť za jeho uzdravenie. Ľudia sú uzdravení, keď sa za nich modlím.

Je rozdiel mať uzdravujúce zhromaždenie a modliť sa v úzkom kruhu alebo jeden za jedného. Prejav tohoto daru je väčšinou rôzny v zhromaždení a v súkromí.

Na zhromaždení môže Duch svätý hovoriť:

- *kto a ako je chorý,*
- *aké choroby chce Boh v tom čase uzdraviť,*
- *môže sa stať, že ucítiš u seba bolesť v miestach, ktoré chce Boh v zhromaždení uzdravovať, alebo u niektorého jednotlivca,*
- *môžeš vidieť vnútorným zrakom obraz choroby,*
- *d'alšími rôznymi spôsobmi ako ti Duch svätý dá,*

vždy je to však o tom, že dáš anonymnú výzvu ohľadom tej, či onej nemoci, alebo bolesti a čakáš, až sa človek prihlási a príde. I keď vieš, o koho sa jedná, nevoláš ho menom, neideš k nemu, je to na Duchu svätom, aby ho oslovil a on prišiel, alebo sa ozval.

Samozrejme, že keby ťa Duch svätý viedol tak, aby si za ním išiel, potom musíš ísť, ale len vo veľmi málo prípadoch sa jednalo o vymenovanie konkrétnej osoby podľa mena, aby prišla dopredu. Vo všetkých prípadoch, ktoré poznám, to robili služobníci, ktorí

toho človeka nepoznali. Boh im toto meno dal poznať predtým, než na zhromaždenie prišli. Je to preto, aby bolo zjavné, že ide o Božie dielo.

Niečo iného je mimo zhromaždenie, v bežnom živote zboru. Často ťa povedie Duch svätý do domu, ku konkrétnemu človeku a ty sa budeš modliť za konkrétne uzdravenie.

Vkladanie rúk na chorých– ak sa muž modlí za ženu, nech vkladá ruky iba na jej hlavu, maximálne na ramená. Ak vníma, že má položiť ruku na nemocné miesto, nech povolá inú sestru, ktorá tam položí ruku a on až potom položí ruku na ruku sestry. Ak sa modlí sestra za brata je to rovnaký postup. Ak je potreba sa modliť za intímne veci, je dobré, aby sa modlili sestry za sestry a bratia za bratov.

Ako sa modlíme za uzdravenie:

- *môžeme sa modliť v jazykoch, (kým nám Duch nezjaví ako sa modliť),*
- *môžeme žehnať telu i orgánom, ktoré sú nemocné, vzývať uzdravenie v Mene Ježiš,*
- *môžeme zlorečiť nemoci a rozkázať jej, aby odišla,*
- *môžeme niekedy chcieť od nemocného, aby urobil nejaký úkon viery (drep pri bolestiach chrbtice, chôdzu pri ochorení nôh apod.) Pozor tu si musíme byť istí, že to má urobiť, aby sa nemoc ešte nezhoršila,*
- *iba žehnať,*
- *vkladať ruky na nemocných (ale nemusíme),*
- *iným spôsobom, ktorým nás vedie Duch svätý, nikdy to však nie je niečo proti človeku a Písmu. Tiež sa nemusíme ponáhľať, počkajme na vedenie Ducha svätého. Ak nevieme, ako sa modliť, tak len žehnajme uzdraveniu v Mene Ježiš.*

Všetko by to malo byť pod vedením Ducha svätého. V žiadnom prípade sa nemodlíme nejakým spôsobom preto, že sa tak modlil nejaký známy služobník. Ani apoštolovia nepľuli na zem, aby si ako Ježiš urobili blato, ktorým potrel oči slepého.

V tom druhom prípade je nutné, aby slúžili ľudia, ktorí skutočne získali autoritu od Boha a nikdy by nemali slúžiť sami, ale vždy s nejakým iným bratom, alebo sestrou. Je lepšie v skupine. Na rozdiel od nemoci, kedy nás Boh pošle za nemocnými v prípadoch zväzovania a vymietania musíme nejskôr veci prejednať s vedúcim zboru a staršími. Tu potrebujeme nie len moc, ale i rozpoznanie duchov a múdrosť ako jednať.

Priam nezodpovedné sú chvastavé slová typu: „Tak ho z neho hneď vyženieme“, alebo „vyženieme“ apod. Je to Božia moc, ktorá to koná.

Pamätajme na slová Písma v liste Judovom: „Ved’ ani archaniel Michael, keď sa s diablom prel o Mojžišove telo, si nedovolil vyniesť potupný súd, ale povedal: ‚Nech ťa pokára/napomenie Pán.‘ Týto sa však rúhajú veciam, ktoré nepoznajú, a v tých, ktoré ako nerozumné zvieratá prirodzene poznajú, prepádajú záhube.“

Toto vyučovanie nie je o chorobe a zdraví, to je samostatná a iná kapitola kresťanstva.

Každý duchovný dar rastie a čistí sa do rýdzosti poslušnosti.

Tento dar je často spojený s darmi uzdravovania a tiež s darom proroctva, predovšetkým u niektorých starozákonných prorokov.

Najviac príkladov pôsobenia mocných činov vidíme v Starom zákone. I tam Duch svätý rozdával svoje dary Božím služobníkom.

*V Novej zmluve potom vidíme Ježiša, ako kriesi mŕtvých, utišuje búrku, chodí po vode, po jeho slovách vyschýna figovník, rozmnožuje jedlo. Ježiš nám hovorí, že : „ **Kto verí vo mňa, i on bude činiť skutky, ktoré ja činím, a bude činiť ešte väčšie skutky než tieto, lebo ja idem k Otcovi.**“ Ján 14:12*

Musíme si uvedomiť, že nemôžeme činiť veci väčšie, než robil Ježiš. Učeník nie je nad svojho majstra. Teda budeme robiť tie, ktoré robil on, ale my máme viac času, než on mal tu na zemi a je nás viac. Tým budeme robiť omnoho viacej jeho skutkov, než robil on sám na zemi. To je to väčšie skutky.

Na rozdiel od darov uzdravovania musíme mať vieru od Boha k uskutočneniu týchto skutkov.

*Ježiš im na to povedal: „**Majte vieru Božiu. Ameň, hovorím vám, že kto by povedal tejto hore: ,Zdvihni sa a vrhi sa do mora' a nezapochyboval by vo svojom srdci, ale veril by, že čo hovorí, sa deje, bude to mať.**“*

V spojení s darom proroctva ide o vieru v moc Božieho slova, ktoré ten kto prorokuje, hovorí.

Tento dar veľmi v cirkvi chýba. Väčšinou sa prejavuje vo chvíľach, kedy sa pred nami objavujú hradby, ktoré nám bránia ísť ďalej. Či už sú to postoje ľudí okolo nás, úradov, počasia pri akciách, finančná situácia, ale tiež smrť, chýbajúce orgány v tele, dorastanie končatín, ktoré nikdy nevyrástli, očí, ktoré sa nikdy nevyvinuli apod. Veľké stvoriteľské Božie činy. Skrze tento dar sa dejú i veľké zvraty v živote cirkvi i osobných životoch ľudí. Skrze neho je oslávená a zjavená veľká Božia moc cirkvi a tiež skrze službu cirkvi svetu.

Túto skupinu prepája slovo Božie, ktoré Duch svätý v danom okamžiku hovorí ľuďom skrze ľudí, alebo do duchovných oblastí. Prorocké slovo je často spojené s darom činenia mocných skutkov, kedy sa skrze vypovedané/vyslovené slovo uvoľňujú situácie a dejú sa veci. V tejto oblasti však súčasné proroctvo pokrívava a sústreďuje sa len na oznamovanie, čo je nesmierna škoda. Som presvedčený, že i dnes chce Duch svätý konať mocné činy práve v spojení s prorockým slovom. (ostatne všetky dary môžu byť a často sú rôzne propojené)

PROROCTVO

K slovu proroctva sa veriaci stavajú veľmi rozdielne a samotné slovo v nich vyvoláva rôzne predstavy a súvislosti. Ľuďom, ktorí sú zameraní viac na Starý zákon, sa mnoho krát vybavuje so slovom proroctva spojenie s Božími súdmi nad ľuďmi, národmi, Izraelitmi. Iní si proroctvo spájajú s odhalením ich budúcnosti, ich ciest apod. (Nehovoril ti niečo Pán pre mňa?). Potom sú tiež takí, ktorí prorokovanie majú spojené so získaním autority a určitej moci a vplyvu v kresťanských kruhoch. (Zoslanie ohňa na vojakov, ľudia, ktorí na slovo apoštolov padajú mŕtvi k zemi, alebo oslepnú apod.) Takýchto predstáv je omnoho viac. Všetky tieto predstavy a asociácie sú vyvolávané **ľudským** postojom k slovu proroctva a všetkému, čo je s týmto slovom spojené. Dokazujú neznalosť Pána, neznalosť Boha. Toho, aký Boh je.

Čo vyvoláva slovo proroctva u teba:

Hovoríme podľa Písma „Boh je láska“, ale nie sme schopní túto vetu uchopiť vo svojom živote s Pánom. Proroctvo je predovšetkým dôkaz a preukazovanie Otcovej lásky k človeku. Je to slovo Otca, ktorý s láskou, trpezlivosťou, dobrotou prehovára/hovorí ku svojim deťom, aby ich mohol skrze Slovo premeniť, podporiť, napraviť, uvoľniť dianie a procesy, skrze ktoré nás vychováva a privádza až k podobe svojho Syna. Interpretácia Božieho slova bez uvedomenia si tejto veci, nie je skutočným proroctvom. To platí tak na čítanie z Bible, ako na prorocké slovo. Oboje môže byť bez moci, zneužitie, alebo môže byť plné života a Božej moci. Buď sa stane len frázou, alebo životom. Nejde o presnosť slov, ale Ducha Božieho v nich. Buď tam je, alebo nie je. Ak slovo nie je motivované Božou láskou, nie je v tom Boh. Nieкто sa teraz môže pohoršiť nad mojim prehlásením, že nejde o presnosť slov, ale je to tak. Každý z nás máme rovnako inú predstavu o tom, čo slová vyjadrujú. Ako často si nerozumieme preto, že si každý myslí pod rovnakou vetou niečo iné. Preto je dôležitejší Duch, ktorý dokáže ozrejmiť, o čo tu ide. Dokonca v inom čase máme iné poznanie z rovnakého slova, ktoré sme čítali pred rokom, alebo pred mesiacom. Mimochodom máme niekoľko druhov prekladov Písma, ale je to Duch, ktorý dáva význam a život obsahu, či už je to ten alebo onen preklad.

Ako funguje prorockto? Mnohými spôsobmi.

- *Jedným z nich je, že Boh sa dotkne človeka a začne skrze neho hovoriť. Nemôžeme to ovplyvniť a čudujeme sa tomu, čo hovoríme. Ako by sme boli vedľa a sami počúvali to, čo hovoríme. Môže to byť formou hovoreného, alebo spievaného slova.*
- *Iný spôsob je, že Boh nám dá priestor uvidieť veci, ľudí, situácie jeho očami. Zrazu vidíme to, čo vidí Boh a len to popíšeme. Niekedy nám dá nahliadnuť do toho, čo s človekom, so situáciou zamýšľa urobiť. Môže sa stať, že miesto slovného popisu to vyjadríme obrazom, tancom, piesňou. Nie je to však tak časté ako vyjadrenie slovom. Tu sme stotožnení s Božím pohľadom.*
- *Ďalší zo spôsobov, ako funguje prorockto je, že Boh skrze Ducha svätého s nami o tom hovorí. Dopredu hovorí to, čo máme niekomu, alebo niekde povedať, alebo napísať. Niekedy s ním o tom hovoríme a môže sa pritom za človeka, alebo situáciu u Otca prihovárať, inokedy je to len formou oznámenia toho, čo Boh chce robiť, čo budú robiť ľudia, čo sa bude odohrávať. Potom prichádza chvíľa, kedy sa s človekom, alebo situáciou stretávame a začneme hovoriť. Nie vždy sú slová úplne rovnaké ako, keď s nami hovoril Boh o tom, čo máme tomu človeku povedať, ale je v nich ten istý obsah a Duch. Niekedy je slovo rozšírené o ďalšie veci, pretože situácia postúpila ďalej, človek sa zmenil k lepšiemu alebo horšiemu. Napriek tomu, že to Pán vie dopredu, že príde zmena, väčšinou nám to dopredu nehovorí, aby nás to nezmiatlo. Predovšetkým u ľudí a situácií, ktoré poznáme a sme v nich nejako zainteresovaní. Tiež preto, že sme ako ľudia náchylní k rýchlym súdom. Nemusíme hovoriť iba k ľuďom. Môžeme hovoriť do diania a do situácií.*
- *Tiež k nám môže hovoriť formou rôznych „obrazov“, ktoré okolo seba vidíme a ktoré potom použije ako názorný príklad - tok rieky, vietor, búrku, stromy, nerasty, profesie ... tieto obrazy zastupujú konkrétni ľudia, spoločenstvá, národy apod. Teda v takom prípade ide väčšinou o slovo k ľuďom (národom), ktorí majú niečo spoločné s tým, k čomu, alebo o čom Pán hovorí. Môže hovoriť k niekomu konkrétne a zároveň tiež k ľuďom, ktorí majú rovnaký alebo podobný charakter, spôsob života, alebo nejako inak patria do tejto skupiny.*
- *Je mnoho ďalších spôsobov – sny, obrazy, videnia apod. Mimo prvý spôsob je prorockto vždy spojené s osobou, skrze ktorú je hovorené, alebo inak vyjadrené. Takmer vždy má táto osoba vplyv na to, ako je obsah prorockta interpretovaný, predaný/odovzdaný tým, ktorým patrí. Predanie/odovzdanie prorockta môže ovplyvniť momentálna nálada, starosti toho, kto prorockto prináša, ale tiež aký má vzťah k tomu, ku komu je poslaný. Preto ten, koho Boh tým poveruje, je zodpovedný za to, aby slová boli predané/odovzdané s rovnakým postojom, aký má Boh. Teda predovšetkým s postojom lásky k človeku. Niekedy je potreba s odovzdaním slova počkať, až si sám posol zrovná vlastné city, dušu, myslenie a podriadi ich pod moc Ducha svätého.*

Sú dve veľké chyby, ktorých sa dopúšťajú ľudia s darom prorockta v dobe, kedy sa len zoznamujú s týmto darom a robia prvé krôčky (ale stretol som sa s týmito dvoma chybami i u služobníkov, ktorí slúžia už dlhšiu dobu). Ide o to, že v zboroch, kde ľudia vychádzajú dopredu pre modlitby, služobníci s týmto obdarovaním sa snažia vždy niečo ľuďom povedať, pretože sa to od nich očakáva. Nie je to pravda. Ak mi Pán nič nehovorí, mlčím. Nemusím za každú cenu hovoriť veci od Pána a pritom nič nepočuť. Väčšinou človek potom vypotí nejakú človečinu, podľa toho, čo vie, alebo si myslí o človeku, ktorý za ním prišiel. Stačí však človeku požehnať. Musíme si uvedomiť, že

naše slová majú moc, i keď nie sú od Pána. Možu ovplyvniť život človeka a dokonca mu prehodiť výhybku mimo Božiu cestu. Stretol som sa s mohými súrodencami, ktorým niekto prorokoval, a oni sa tohto proroctva držali, i keď bolo zrejmé, že Boh má pre nich úplne niečo iného. Do dnešného dňa sa z toho nevzpamätali.

Druhá chyba je podobná. Za ľuďmi s darom proroctva chodia ľudia s prosbou, aby sa za nich modlili a niečo pre nich od Pána prijali. Pán vkladá do srdc svojich detí to, čo potrebujú. Nie je potreba na požiadanie sa snažiť stiahnuť nejakú informáciu. Naopak pred Pánom je to niečo zlé. V starozákonnej dobe boli vidiaci, za ktorými ľudia chodili. Dnes však Pán zoslal svojmu telu Ducha svätého, skrze ktorého každý veriaci môže mať osobný vzťah s Bohom. Je lepšie priviesť ľudí k tomuto, než byť pre nich sťahovačom informácií z neba. Vo väčšine prípadov rovnako tieto ľudia neposlúchnu alebo nakoniec neprijmú, čo by im Boh takto odovzdal. Prečo? Pretože, ak im Boh chce niečo povedať, povie im to to sám. Vloží im to do srdca, do myšlienok. Ide len o to, či sa to človeku páči a či chce poslúchnuť. Ak nie, hľadá nejaké potvrdenie, ktoré by mu dalo za pravdu a obchádza ľudí s prorockým obdarovaním, len preto, aby mu potvrdili jeho verziu. Samozrejme, že všetci takýto nie sú, mnohí hľadajú potvrdenie slova, ktoré dostali, aby sa uistili, že je od Pána. Ani to však osobne nepovažujem za úplne zdravú formu, pretože Pán má svoje spôsoby potvrdenia. (Ale je to len môj osobný názor a skúsenosť, preto tento spôsob nevylučujem.)

Je mnoho ľudí, ktorí hovoria, že nič nepočujú, preto chodia za ľuďmi s týmto obdarovaním. Práve im je potreba sa venovať a pomôcť im prísť do takého vzťahu s Duchom svätým, aby boli schopní porozumieť tomu, ako a v akej forme k nim Pán hovorí.

Na začiatku som napísal, že prorocké slovo uvoľňuje (spúšťa) dianie, ovplyvňuje situácie. Preto je dôležité, aby bolo vyslovené. Sú veci, ktoré Boh robí i bez toho, aby boli vypovedané alebo inak oznámené. Sú však situácie a procesy, ktoré nikdy nenastanú, kým k nim, alebo o nich nevynesieme slovo od Pána. Je to zodpovednosť toho, ku komu Pán hovorí. Ľudia s prorockým darom, sa musia naučiť, kedy také slovo použiť. Ak premeškáme čas, alebo z akéhokoľvek dôvodu nepovieme zjavené slovo, niektoré veci sa nikdy nestanú. Potom, až to pochopíme, už nie je možné to urobiť. „Rieka totiž tečie ďalej a tam, kde stojíme, preteká už iná voda.“

Existuje nejaká podmienka, aby sme mohli prorokovať? Nie, neexistuje. Proroctvo je od Pána. Ak človeku tento dar dá Duch svätý, tak je to na ňom. On dáva, ako sám uzná za vhodné. Ak sme zistili, že tento dar máme, nemusíme sa ho báť. Ak sme pred Pánom uprimní a pristupujeme k ľuďom a k cirkvi s láskou Kristovou, potom sa nemusíme báť chýb. Ak sme niečo „zvorali“, potom je potreba prísť úprimne za Pánom, aby to „zachránil“. On to urobí a našu chybu obráti na požehnanie. Musíme byť úprimní k Pánovi a plní lásky k tým, ktorým slúžime.

Na záver je potrebné povedať, že by bolo ideálne, keby sa všetko dialo v prorockom duchu – kázanie, vyučovanie, zdieľanie, pastorácia apod. 1. Korinským 14:1. Ale nedeje sa to. Pán iste vie prečo.

RÔZNE JAZYKY

Tu sa jedná o duchovné jazyky. O reč Ducha svätého (a on hovorí nielen všetkými ľudskými jazykmi, ale mnohými tisícami a tisícami duchovných jazykov). Niekoľkokrát som počul z radov tradičnejších cirkví, že sú tým myslené rôzne ľudské jazyky. Niekto má väčší, či menší dar sa naučiť cudzie jazyky. Ten dar majú veriaci, tak ako aj neveriaci, preto to nie je duchovný dar. Niečo iného je, keď služobník

potrebuje hovoriť nejakým jazykom, pretože sa nemôže dohovoriť s miestnymi obyvateľmi a zo dňa na deň začne hovoriť ich jazykom. To však nepatrí medzi duchovné jazyky, ale skôr medzi zázraky.

Vráťme sa k duchovným jazykom. Písmo o nich hovorí, že skrze nás týmto spôsobom hovorí Duch svätý. Pri jednom popise jazykov som čítal, že proroctvo je slovo z neba k ľuďom a jazyky sú zo zeme do neba. Myslím si, že je to jedna časť skutočnosti. A to v dvoch prípadoch:

- *Keď nimi uctieваме a chválim (spev, uctievanie). Koloským 3:16 v tomto verši Pavel rozlišuje chválu na chvalospevy, oslavné piesne a duchovné piesne. Dnes všetko považujeme za duchovné piesne. Myslím, že i oslavné piesne a chvalospevy, o ktorých Pavel píše, sú myslené tak, že sú pod vedením Ducha svätého, ktorý oslavuje a velebí Krista, ale čo sú potom duchovné piesne. Verím, že práve je to spev Ducha svätého ústami človeka, či už spievané proroctvo, alebo v duchovných jazykoch a ich výklad. Je to však len môj názor.*
- *Keď sa za nás Duch svätý prihovára. Rimanom 8:26*

Ak nie je výklad, potom skutočne sú to tajomstvá, ktoré pozná len Boh. V 1. Korinským v 14. kapitole nám Pavel odкрýva veci spojené s jazykmi. Ak nemám výklad, ktorý nám, oznámi Božie slová, potom sú jazyky pre nás osobne. Budujú nás. Tak ako Pavel túžim, aby všetci hovorili jazykmi. Prečo?

- *Keď hovorím – modlím sa jazykom, je to Duch svätý, ktorý sa za mňa prihovára k Otcovi vo veciach, ktoré by som si nikdy nepriznal, alebo nechcel meniť, alebo ešte neunesiem.*
- *Behom doby, kedy sa modlím v jazykoch, Duch Boží niečo v mojom vnútornom človeku premieňa. Modlitby v jazykoch premieňajú nášho ducha.*
- *Keď neviem ako sa mám za ľudí modliť, začnem sa modliť v jazykoch, pretože Duch svätý vždy vie, ako a za čo sa modliť, často však nechce pre naše dobro, aby sme vedeli, za čo to je. Niekedy pri takýchto modlitbách nám to však vloží na srdce, za čo, alebo za koho sa našimi ústami modlil.*

Tento dar, tak ako každý (okrem prípadu proroctva, kedy nás Boh použije, bez toho aby sme na to mali vplyv) má každý veriaci vo svojej moci. Je na ňom, či ho použije, alebo bude mlčať.

Dary dáva Duch svätý, ako sám chce a to sa často stáva výhovorkou pre tých, ktorí nehovoria jazykmi. Myslím si, že tento dar je pre každého, ale nie každý ho chce prijať. Niektorí majú blok v mysli, že nemôže hovoriť nezmysly, ktorým nerozumie. Pritom je to dobrý základ k tomu, ako sa naučiť počúvať Ducha svätého, bez toho, aby sme museli rozoberať prečo a načo, to máme robiť. Hovorenie jazykmi, ktorým nerozumíme, nám práve tu môže pomôcť.

Keď sa s niektorými súrodencami modlím, vnímam ako v nich Duch svätý „bublá“ a chcel by skrze jazyk von z úst môjho súrodenca. On však má ústa zavreté na zámok a drží to vnútri.

Ak nezačnem hovoriť, nemôžem nechať tento dar sa prejaviť. Nič neurobím s tým, že práve prejav tohto daru je hovorenie, z nášho pohľadu nezrozumiteľných slov.

Naopak chcem tiež zdôrazniť, že ak nehovorím duchovným jazykom, nie je to známka toho, že nie som pokrstený Duchom svätým!!!!

Bošakara di našetola dina korena. Karese to na še ká. Lašeperó, non, nona buchta dí. Láskavosť a milosrdenstvo Božie s vami. Boh vám dá všetko nad vaše očakávanie. Ako v milosti tak v daroch.

Vidíte, nie je len možné v jazykoch hovoriť, ale i písať. Je to však zbytočné, ak nie je výklad. Verím, že v spoločenstve, kde sa hovorí v duchovných jazykoch, sú tiež dary výkladu. Iba im nie je daný dostatočný priestor.

Jednou z veľkých chýb pre zistenie daru výkladu je skupinové alebo celo cirkevné hlasné modlitby v jazykoch. V takom množstve jazykov poskladaných jeden, cez druhého (každý máme odlišný jazyk, niekedy viac, niekedy menej odlišný) je ťažké sa orientovať v tom, či mám výklad. Je potrebné, aby sa modlil jazykom jeden a potom čakal, či od niekoho príde výklad. Niekedy modlitebník dostane sám výklad. Potom ďalší a tak postupne. Inak nikdy v cirkvi nezistíme, či je tu dar výkladu. Podobne ako pri prorocktve je potrebné, aby cirkev sa naučila rozlišovať, či je to z Ducha, alebo z človeka. (Dar rozlišovania duchov)

Sú rôzne spôsoby výkladu, ktoré som osobne zažil:

- *Doslovný preklad (podobne ako som na začiatku napísal)*
- *Niekedy je jazyk ako jeden dlhý tón, inokedy ako gulomet. V takých prípadoch je výklad skôr popisom toho, čo ti Duch dá počas modlitieb v jazykoch prežiť.*
- *Je to popis obrazu, ktorý ti pri modlitbách prichádza.*
- *Ďalšie, ktoré ešte nepoznám.*

Ako vykladať:

- *Vždy je to práca Ducha svätého v tom, ktorý sa modlí a zároveň v tom, kto vykladá. Preto, ak je to Božie, potom sú títo dvaja v súlade.*
- *Pri doslovnom výklade, to funguje rovnako ako pri bežnom preklade. Veta je ukončená, začne výklad. Ďalšia veta ukončená, pokračuje výklad. Tu je dôležité skutočne začať hovoriť, i keď viem len prvé slovo. Hneď potom začnú prichádzať ďalšie.*
- *Pri ostatných prejavoch výkladu je potrebné počkať, až modlitebník skončí. Ak ide o dlhé modlitby, je potrebné si urobiť i poznámky. Väčšinou však, ak sa dopredu modlíme v jazykoch s tým, že očakávam výklad, nie sú modlitby tak dlhé, aby ich ten, ktorý má výklad zabudol. (Duch dáva súlad)*

Vždy to je o poslušnosti a odvahe otvoriť ústa!!!

Žiadny učený nespadol z neba a celý život sa učíme a môžeme robiť chyby. Preto je tu spoločenstvo, aby dokázalo spoločne v láske rozlíšiť čo je z Boha a čo nie. Ak budeme hneď všetko zavrhať, potom cirkev ochudobníme o veľké Božie veci a stratíme Duchovné nástroje pre službu. Ak budeme síce horliví pre duchovné dary, ale nebudeme chcieť, aby niekto iný posúdil, či sme sa nezmýlili, alebo neodchýlili, potom skôr či neskôr začneme byť duchovne „mimo“ a narobíme viac škôd ako úžitku. To, čo je z Boha, sa nemusí a nebojí rozsudzovania.

Boh nedal svojim deťom len tieto duchovné dary, ale mnoho ďalších. V Písme ich na rôznych miestach môžeme nájsť najmenej 25. Niektoré sú súčasťou skupiny darov, ktoré sme preberali, niektoré stoja samostatne. (viď, priložený Wagnerov – modifikovaný Hotsov dotazník).

Je tu však jedna špecifická skupina Božích darov pre cirkev a to sú služobnosti:

A on dal (dary- B21, ustanovil za - SEP) niektorých za apoštolov, niektorých za prorokov, niektorých za evanjelistov, niektorých za pastierov a za učiteľov na zdokonaľovanie svätých ku dielu služby, na budovanie tela Kristovho, až by sme všetci dospeli v jednotu viery a plného poznania Syna Božieho, v dokonalého muža, k miere dospelosti plnosti Kristovej, aby sme viac neboli nedospelými, zmietaní vlnami a sem a na nosení každým vetrom učenia, závratníctvom ľudí, schytralosťou mámiť do bludu, ale hovoriac pravdu v láske rastime v neho v každej veci, v neho, ktorý je hlavou, Kristus.

Prvé čo si tu potrebujeme uvedomiť je, že tieto služobnosti nie sú z ľudí, ale ustanovuje a dáva ich ako dar Boh ľuďom. Teda nie ľudia ľuďom, ako si často v cirkvi myslíme. Ale Boh skrze ľudí – autority ustanovuje služobnosti v cirkvi.

Čo z toho vyplýva? Že si človek, ktorý sa domnieva, že ho Boh ustanovil do nejakej služobnosti, nemôže dovoliť predstúpiť pred shromaždenie a povedať: „Mňa tu Boh ustanovil za apoštola, tak som od teraz váš apoštol (prorok, evanjelista, učiteľ, pastier a tak ma aj rešpektujte ako apoštola (proroka, evanjelistu, učiteľa, pastiera)).

Nie, tak to nefunguje.

Ako môžeš byť apoštolom, keď si nezaložil žiadny zbor, nevychoval žiadnych služobníkov a služobnosti v zbore, keď neotváraš nové miesta pre zakladanie zborov a šírenie viery v Krista? Keď neprinášaš nové zjavenia cirkvi a nemáš v sebe potvrdenie skrze moc Božiu?

Keď nikto za tebou nejde a Boh ťa ľuďom nedal za autoritu?

Keď tvoj charakter sa nepodobá Kristovmu charakteru?

Všetky dary a predovšetkým dary služobnosti musia byť preskúšané.

1. Musí byť dlhodobou zrejme, že Boh skrze teba používa konkrétny dar:
 - a) ľudia okolo teba to vidia,
 - b) je to zjavené i autorite nad tebou.
2. Musí byť viditeľné, že:
 - a) tvoj charakter je premieňaný do Kristovej podoby tak, že tvoj dar sa stáva rydzím a jeho používanie je skutočne darom pre budovanie druhých a cirkvi a nie k borení,
 - b) ty sám sa nepresadzuješ, ale čakáš, až to učiní Boh – nie je to tvoj dar, ale Boží,
 - c) si podriadený svojej autorite v cirkvi,
 - d) aj keď Boh používa tvoj dar, si ochotný ho podriaďovať pod potreby a poriadok cirkvi,
3. Až potom je možné tvoj dar verejne prijať cirkvou.

Po kresťanskom svete behá mnoho obdarovaných Božích detí, ktoré svoje obdarovanie nechceli nechať preskúšať a nechať prejsť ohňom. Svoje obdarovanie používajú ako ospravedlnenie za to, že sa nechcú podriaďovať autoritám v cirkvi. Preto ich dary sú časom nie k budovaniu cirkvi, ale k borení a pôsobeniu rozbrojov.

Všetko má prebiehať podľa poriadku. Ak sa mu nechcem podriaďovať, nemôžem slúžiť.

Aj apoštoli majú osoby, ktorým sú vykazateľní svojim životom, tak ako prví apoštoli sebe navzájom. (snemy apod.) Pavel bol potom vykazateľný cirkvi v Antiochii, z ktorej vyšiel na svoje prvé misijné cesty a neskôr apoštolom v Jeruzaleme.

Bez toho, aby som bol vykazateľný cirkvi, sa dary skôr, alebo neskôr stanú planým stromom, ktorý nesie stále menej a menej dobrého ovocia.

Služobnosti, ktoré Boh dal ako dar pre cirkev, majú za cieľ budovať spoločenstvo. Neznamená to iba učiť, pokiaľ ide o učiteľov, ale tiež rozoznať tento dar u iných a tým sa venovať, aby bolo viac učiteľov.

Niekedy, keď je v cirkvi dar (služobnosť) evanjelistu, ostatní ľudia si myslia, že evanjelizácia je iba na ňom. To nie je celá pravda. Všetci máme niečo evanjelium. Evanjelista nás má v tom povzbudzovať, ukázať rôzne možnosti evanjelizácie, organizovať ich, byť vzorom v evanjelizácii, ale tiež má za cieľ budovať ďalších evanjelistov.

To platí aj pre ďalšie služobnosti, pre prorokov a pastierov.

Niekedy sme v cirkvi radi, že sú tieto služobnosti, pretože predpokladáme, že oni budú robiť všetko. Aj to, čo Boh pripravil pre nás. Musíme si uvedomiť, že každý z nás môže prorokovať a pritom nebyť prorokom, každý z nás sa môže s viditeľným úspechom modliť za uzdravenie ..., pretože to nie je z nás, ale z Ducha svätého. Tak Duch svätý niekomu dá viac milosti v konkrétnej oblasti, ALE SPOLU S TÝM I VIAC ZODPOVEDNOSTI.

Apoštol:

1. Jeden z predpokladov apoštolstva bolo, byť po celú dobu Ježišovoho pobytu na zemi v jeho tíme. Túto podmienku už nikto nemôže splniť. Neplatí však, že nie sú ďalší apoštoli.

2. Apoštolstvo Pavlovho typu. Pavol priniesol evanjelium pohanom, po temer celom rímskom impériu. Založil mnoho zborov, vchoval a ustanovil mnoho služobníkov, učeníkov a nasledovníkov. Jeho apoštolstvo (aj keď nechodil s Ježišom) bolo potvrdzované divmi a zázrakmi, uzdraveniami a vyslobodením mnohých ľudí z duchovného zajatia, ktoré malo vplyv na ich fyzické, či duševné zdravie. Pavol je považovaný za apoštolu pohanov. Apoštol Pavlovho typu by mal mať všetkých päť služobností. Pavlovo apoštolstvo bolo tak silné a viditeľné, že ho prijímali za apoštolu aj tie zbory, ktoré nezaložil.

3. Apoštolstvo na základe dobrovoľnej podriadenosti. To je apoštolstvo, kedy niektorému z cirkevných vedúcich je daná Bohom múdrosť a poznanie o tom, ako viesť cirkev nie len tam, kde vedúci slúži, ale cirkev ako celok v nejakej krajine, oblasti apod. Táto múdrosť a poznanie je podopretá naviac mocou a autoritou Ducha svätého a charakter takého služobníka je všetkými vnímaný ako charakter, ktorý sa najviac z nich podobá Kristovi. Ak je takýto služobník ochotný umývať nohy iným vedúcim cirkvi, môže sa stať, že sa na neho budú obracať ako na autoritu a toho, kto má poznanie. Ak je to trvalé, stane sa, že sa takýto služobník pre ostatných vedúcich (biskupov) stane ich apoštolom. Dobrovoľne sa poddajú pod jeho autoritu.

Takéto apoštolstvo je naddenominačné.

Nie som si istý, či je v ČR, alebo v SR takáto kresťanská osobnosť, ktorá by sa mohla stať apoštolom pre ostatných.

Prorok:

Každý vedúci cirkvi by mal mať prorocký dar, ale predovšetkým by mal mať vedľa seba proroka. Porok nebýva dobrým vedúcim. Preto Boh nepovolával prorokov za vedúcich v Izraeli (až na výnimky), ale vodca- Mojžiš bol vodca, i keď prorokoval Jozue.

Sudcovia – až na prorokyňu Deboru a Samuela, to boli predovšetkým vojvodcovia, ktorí riešili spory a v prípade napadnutia zvolávali a zjednotili kmene kvôli obrane. Králi – vojvodcovia Saul, Dávid a ľudia, ktorí mali múdrosť od neho, samotného Boha - Šalamúna. Proroci stáli vedľa nich, i keď každý z nich nejako prorokoval.

Každý vedúci to má ťažké a potrebuje niekoho, kto mu povie veci od Boha, aj keď nie sú príjemné, prinesie od Pána povzbudenie ... a pritom mu bude oporou a nebude sa dožadovať, aby vedúci robil to, čo on povedal.

Takýto „druh“ prorokov je veľmi vzácny.

Prorok nie je vedúci, ale prináša posolstvo od Boha. Nemusí mu rozumieť vôbec, alebo len čiastočne, ale vedúci by mal vedieť, ako s takýmto proroctvom naložiť.

Preto je dôležité, aby prorok v zbore predovšetkým vychovával nových prorokov, učil ako nakladať s tým, čo Pán oznámi, ako z proroctva vytesniť vlastné myšlienky a slová

...

Prorok určite nie je vedmou pre zbor. Prorok nemá vešteckého ducha, aby za ním ľudia chodili s tým, čo ich čaká. Tiež je hlúpe chodiť v dome milosti za prorokom, aby sľahoval pre niekoho slovo. Boh ti chce oznamovať veci. Skôr je potrebné od prorokov chcieť, aby ťa naučili načúvať Duchu svätému.

Ak ti chce niečo Boh oznámiť skrze proroka, prorok sám za tebou príde.

Evanjelista:

je darom pre cirkev v tom, že dokáže povzbudiť ľudí k osobnej, ale i pouličnej evanjelizácii. Sám je obdarovaný tým, že dokáže zdieľať evanjelium ľuďom mimo cirkve tak, že mu rozumejú. Ľudia sú ním priťahovaní. Často je jeho slovo doprevádzané zázrakmi a uzdraveniami iných, vymietaním démonov apod.

V cirkvi organizuje evanjelizácie, buduje evanjelizačné tímy a vychováva evanjelistov.

Pastier:

je ten, ktorý sa stará o stádo. Stará sa o nich. Nemusí ich evanjelizovať, nemusí vyučovať, nemusí im prorokovať, ale musí ich poznať a poznať ich potreby, bolesti a zranenia, ich radosti. Ich straty a ich víťazstvá. Musí poznať ich život. Potešovať ich osobným, ale predovšetkým Božím slovom, plakať s nimi, keď plačú.

Ježiš hovorí, že ovce poznajú hlas svojho pastiera. Tiež ľudia, ktorí sú pastorovaní, poznajú, kto je ich pastierom a kto nie.

Starostlivosť spočíva v dlhodobej duchovnej podpore a vo vedení veriacich.

Jedným z omylov je a to predovšetkým v sociálnej oblasti, že pastor môže pastoračne viesť neveriacich ľudí. Ten omyl spočíva v tom, že ak táto pastierska starostlivosť má byť úspešná a má viesť k bližšiemu a kvalitnejšiemu životu s Bohom (čo je cieľom pastoraácie), potom človek, ktorému sa pastoračne venujem, musí veriť v Boha a Písmu. Inak to nie je pastoraácia, ale osobná evanjelizácia. Ak sa človek neobráti, potom je lepšie poznať a použiť niektorý iný nástroj duševnej podpory.

Učiteľ:

je služobnosť, ktorá dokáže na rozdiel od mnohých prorokov komunikovať Božie pravdy zrozumiteľne, jednoducho a priamo. Učiteľom je iba vtedy, keď dokáže vyučiť Boží ľud, nestačí podať informáciu.

Dokáže nadstaviť presné mantinely, v ktorých sa má Boží ľud pohybovať a ktoré sa v iných služobnostiach môžu často rozširovať, alebo zužovať. Učiteľ dbá na to, aby zostali nepohnuté a boli všetkým rozoznateľné tým, že o nich zrozumiteľne vyučuje. Dokáže veci pomenovať a tak dá možnosť ich uchopiť druhým, aby ich mohli použiť pre svoj život.

Učí Boží ľud učiť sa.

Hľadá učiteľské obdarovanie a vychováva nových učiteľov.

Dá sa predpokladať, že začínajúci zbor nebude mať všetky služobnosti, ale skôr či neskôr by zdravý zbor mal mať všetky tieto služobnosti. Čím viac rastie, sa služobnosti rozrastajú do vedenia jednotlivých služieb.

Príklad:

Pastier povedie pastiersky tím, ktorého každý člen sa bude duchovne venovať niekoľkým ľuďom v zbore.

Učiteľ povedie skupinu učiteľov, ktorí budú vyučovať deti, iných dospelých, ďalší mládež, ďalší bezdomovcov a opäť ďalší študentov...

Evanjelista bude budovať evanjelizačné tímy.

Prorok bude mať miestnu prorockú skupinku.

Vedúci (apoštolov by sme veľmi nenašli) bude mať stále u seba učeníka.

To je samozrejme ideálny stav.

SLUŽBA SVETU

Matúš 28:18-20 *Ježiš pristúpil a povedal im: „Bola mi daná každá moc na nebi aj na zemi. Chod'te teda a čiňte učeníkov zo všetkých národov, krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a učte ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania tohoto veku. Amen.“*

Keď Ježiš pozoroval ľudí okolo seba, bolo mu ich ľúto. Hovoril o nich ako o ovciach bez pastiera. Keď uvidel zástupy, bol nad nimi hlboko pohnutý, pretože boli utrápení a sklúčení ako ovce, ktoré nemajú pastiera. Vtedy povedal svojim učeníkom: „Žatva je veľká, robotníkov je však málo. Proste teda Pána žatvy, aby vyslal robotníkov do svojej žatvy. (Matúš 9:36-38)

Vtedy prosil i za nás. Za nás robotníkov v deň žatvy. Každý bez rozdielu máme pracovať na tomto Ježišovom poli. Dal nám aj jednoduchý popis toho, ako to máme robiť:

1. *Ísť medzi národy (teda aj k tomu nášmu a nielen k nemu).*
2. *Činiť učeníkov (to je nie len hlásať evanjelium, ale žiť s ľuďmi, učiť ich žiť tak, ako nás učí Kristus a byť im na blízku – mať s nimi vzťah, majster sa stará o svojich učeníkov)*
3. *Krstiť ich v mene Otca, Syna i Ducha svätého – teda viesť ich až ku skutočnému rozhodnutiu umrieť (symbol ponorenia sa) sebe a svetu a tak už len žiť pre Krista (symbol vynorenia -vstať).*
4. *Odovzdať im všetko tak, aby to žili*

Mnohí z nás môžu mať obavy z toho, že musia stáť na ulici a všetkým hlásať evanjelium. Ak medzi nich patríš, potom ťa chcem uistiť, že tomu tak nie je, nemusíš sa báť. Nie každý je tak obdarovaný. Mnoho zmôže ten, kto buduje vzťahy a potom ich privedie k tomu, kto má dar evanjelizácie – teda, kto vie zrozumiteľne a mocne rozpovedať evanjelium.

Možno nevieš tak dobre vyjadriť evanjelium, ale vieš počúvať, rozpoznať potrebu a poradiť slovami Písma. Alebo len tak povzbudiť a posilniť. Alebo si ten, kto dokáže pomáhať tým, ktorí slúžia, aby sa nemuseli starať o praktické veci, možno patríš medzi tých, kto vie narábať s financiami, aby ostatní mohli pripravovať za nich evanjelizácie...

Je toho veľa, čo môžeš urobiť, ale predovšetkým sa snažme poznať naše miesto. Niekedy potrebujeme uvidieť potrebu a potom sa nám otvoria oči k tomu, kde nás Pán chce mať.

Inokedy nás chce previesť všetkou službou, aby sme mohli vyjsť k iným národom a činiť učeníkov, ale tiež ťa môže chcieť len v zborovom tíme ako modlitebníka. Je toho veľa, kam ťa Boh môže postaviť a nemali by sme ho obmedzovať našou predstavou. Skôr musíme načúvať a byť poslušní.

Keby sme chceli popísať všetky možnosti a už použité spôsoby služby, asi by to bolo na niekoľko kníh a to nebolo predmetom tejto lekcie.

*Ten hlavný predpoklad však potrebuješ mať: **Ked' uvidel zástupy, bol nad nimi hlboko pohnutý,....***

Prajem ti, aby si všetko, čo si do dnes objavil a naučil sa, mohol odovzdať mnohým svojim učeníkom.

POZNÁMKY